

M. van Nuis - Zuidema

De uitgeverij van deze Vennootschap W. D. Meinema - Delft

DE WATERVAL

De kinderen schuiven dicht bij hem. (Zie blz. 41)

DE WATERVAL

DOOR

M. VAN NUIS-ZUIDEMA

GEÏLLUSTREERD DOOR ADRI ALINDO

Tweede druk

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - DELFT

HOOFDSTUK I

Goud?

In een ren komen Rudi en Boni door het bos de helling af en vallen buiten adem naast elkaar neer, op een koel plekje, onder de hoge, groene varens.

De lange takken, met de wijd uitgespreide bladeren, sluiten zich wiegend boven hun hoofden.

Ver boven dat beweeg van de varens, zien ze de oranje-rode appeltjes tussen het donkere groen van de bomen, die met hun roest-bruine stammen langs de waterval staan.

En heel hoog daar tussendoor is het blauw van de hemel, waarlangs witte wolkjes drijven.

„Ik kan niet meer!” hijgt Boni.

„Hoeft ook niet!” stelt Rudi zijn jongere broertje gerust.

„Zouden ze ons hier vinden?”

„O nee, nooit!”

Ze schuiven nog wat dichter bij elkaar, om hun schuilplekje zo klein mogelijk te maken.

Boni pakt Rudi's hand.

„Voel eens, hoe ik boenk!”

„Ja jô, ik ook, maar we hebben ook zo gehold.”

Even voelen ze, met de handen op elkaars borst, naar het wilde kloppen van hun hart. Dan luisteren ze of ze de voetstappen van Oscar en Luci ook horen, die hen moeten zoeken.

Maar dat lukt niet, want ieder geluid wordt overstemd door het dreunend geweld van de waterval, vlak bij hen.

In gladde groene banen en wit-schuimend bruisen, stort het water over de bruine rotsen tussen de struiken en bomen.

Kolkend zoekt het zich een weg over de verspreid liggende rotsblokken en stenen, waartussen het kleine meertjes vormt.

„Stil eens!” zegt Rudi dan opeens fluisterend, hoewel Boni niets zegt.

... op een koel plekje, onder de hoge, groene varens.

„Hoorde je wat?”

„Ja, praten, geloof ik . . .”

Ze spitsen allebei hun oren.

En ja, door het wilde gedruis van het neerstortende water heen, horen ze allebei een stem.

Maar niet die van Oscar of Luci.

Het is een zware, donkere mannestem en even later is er nog een tweede. Dat is een echte kraakstem.

„Stil blijven liggen!” commandeert Rudi, „anders verraden ze ons.”

Onbeweeglijk zijn ze, maar hun ogen spieden tussen de groen-gekartelde bladeren door.

„t Is de Groene!“ fluistert Rudi dan opeens.

Boni wil overeind komen, om ook wat te zien, maar Rudi duwt hem direct weer met één arm naar beneden.

De stemmen komen nog dichterbij en ja, nu ziet Boni ook even iets van het groene ribfluwelen pak van de man, die een heel eind hoger in het bos in een mooi houten huis woont.

Vlakbij de jongens blijven de mannen staan.

Rudi en Boni verroeren zich niet.

Heel even zien ze een vreemd, wat rood gezicht, omlijst door een grijs baardje.

Een ogenblik later horen ze de krakende stem van dat baardje zeggen: „Er zit goud in die waterval.“

Onder de varens kijken twee paar verbaasde ogen elkaar aan.

Boni geeft Rudi een stomp.

„Hoor je dat?“

Rudi stompt zachtjes terug. „Ssst!“

„Ja,“ klinkt dan de zware bas van de Groene, „en dat goud moet er uit ook.“

„Oooh!“ de jongens onder de varens zien elkaar met nog groter en nog verbaasder ogen aan.

Jammer! Wat er nog meer gezegd wordt kunnen ze niet verstaan. De mannen zijn een paar passen doorgelopen. Even later horen ze de stemmen niet meer.

Rudi zou nu wel willen kijken of ze echt zijn weggegaan, maar juist als hij voorzichtig een eindje overeind zal komen, schemert weer het gezicht van de Groene door de bladeren heen.

Weer port Rudi zijn broertje met zijn elleboog in de rug.

Rudi houdt z'n vinger op z'n mond en wenkt snel met z'n ogen.

En weer liggen de jongens daar ademloos in elkaar gedoken onder de beschuttende varens.

O, als ze nu nog eens iets zouden zeggen van dat goud?

Hè, die waterval ook, als die nu maar eens even zweeg.

Maar de waterval zwijgt niet en het water blijft onafgebroken, luid bruisend naar beneden stromen.

Vlak bij hen zijn nu weer de stemmen. Maar woorden? Nee, geen enkel woord kunnen ze verstaan.

En dan ineens schuift er een hoge, bruine laars door de stengels, vlak langs Boni en naast hem blijft hij staan.

Het scheelde maar een haartje, of Boni was van schrik overeind gevlogen, maar Rudi kan hem nog net tegenhouden.

Toch zijn ze allebei echt geschrokken, want als de man een paar centimeter meer naar het water was gelopen, had Boni vast een trap tegen zijn hoofd gekregen.

Maar ze hebben geen tijd voor schrik, want boven hun hoofden zijn de stemmen nu opeens heel duidelijk.

„Dus half de zomer zou je willen beginnen?” vraagt de kraakstem.

„Ja, als ik genoeg werkvolk kan krijgen.”

En dan verstaan ze toch weer niets, want ze moeten naar iets anders luisteren. Heel hard klinkt boven uit het bos een roep: „Oehoei!”

Dat zijn Oscar en Luci die hen natuurlijk nooit kunnen vinden, nu die mannen zo vlak bij hen staan.

En de twee onder het groen kunnen ook niet terugroepen, zoals ze altijd doen, als het zoeken lang duurt.

„Als Oscar nu maar niet doorloopt,” fluistert Rudi.

De jongens krijgen het benauwd op hun koele plekje. Die mannen blijven ook zo lang staan.

Ze vergeten te luisteren, tot ze opeens weer één woord opvangen. Het woord „goud”.

En meteen horen ze de kraakstem: „Die waterval maakt je nog schatrijk!”

Dan lachen de mannen allebei. Krakend en donker.

De bruine laars maait weer door de hoge stengels, vlak naast Boni z'n benen.

„Oehoei!” klinkt het verderop en nog eens „Oehoei!”

Even blijven de jongens nog doodstil, maar het geluid van de stemmen verdwijnt, misschien zijn de mannen nu toch heus wel weggegaan.

„Kom mee, Boni! Gauw, vóór die mannen terugkomen!”

Op z'n handen veert hij overeind en zwaait dan met z'n armen de varens wijd uiteen.

„Oehoei!” schalt hij terug, zo hard hij kan.

Boni is ook overeind gekrabbeld en roept mee: „Oehoei! Oehoei!”

Ze zwaaien hun armen boven hun hoofd. De varens zijn hier zo hóóg, Oscar zou hen nog niet kunnen zien.

„Ha, Boni! Ruud!” klinkt het dan, maar precies van de andere kant dan waar ze Oscar en Luci gedacht hadden.

Zie je wel, dat ze al voorbij gelopen waren en dat het goed was dat ze zich nu maar hebben laten zien!

„Kom es!” roept Rudi hard. „We weten wat!”

„Waar zaten jullie?” roept Oscar terug.

„Hier!”

Met Boni achter zich, gaat Rudi nu tussen de hoge stengels door, die hij telkens uiteen moet buigen om een pad te krijgen.

Zo klimmen ze omhoog, naar Oscar en Luci, die aan de rand van het bos zitten te wachten.

„Er zit goud in de waterval!” schreeuwt Boni al van een eind.

„Houd je mond, sufferd!” snauwt Rudi hem geschrokken toe. „Je bent niet wijs om dat zo te schreeuwen, als die mannen nog in de buurt zijn . . .”

Boni kijkt een beetje bedremmeld, want natuurlijk heeft Rudi gelijk!

Als ze eindelijk bij de anderen op het mos neervallen, doen ze heel geheimzinnig.

„Moeten jullie eens horen, we weten iets!” fluistert Rudi en meteen kijkt hij rond of er soms iemand in de buurt is, die het toch nog kan horen.

„Nou, wat dan?” vraagt Oscar nieuwsgierig.

Rudi heeft opeens zin, Oscar en Luci een beetje te plagen.

„Hebben jullie de Groene gezien, met die andere man?”

„Ja, wat zou dat?”

„Nou . . . daar weten we iets van.”

„Toe schiet op . . .!”

„Ook best, dan vertellen we niets, hè Boni?”

„Nee.”

„Nou, wat is er dan?”

„Er is iets . . . in de waterval . . . maar je kunt het nooit raden.”

„O nee? Nou, vis zeker,” zegt Oscar onverschillig.

„Forellen!” Luci denkt dat zij het weet.

„Niks hoor!” Rudi en Boni schateren het uit. Rudi pocht: „Ik heb immers gezegd dat jullie het nooit kunnen raden!”

„Zit dan ook niet te zeuren!”

Oscar doet of het hem niets kan schelen, maar de jongens merken best, dat hij toch erg nieuwsgierig is. „Als je het niet zeggen wilt, houd dan je mond maar.”

Rudi buigt zich een eindje naar voren. Z'n gezicht staat heel geheimzinnig. „Er zit goud in!”

„Ha! Hoor hem! Goud!” Oscar schatert het uit van het lachen. Hij slaat haast dubbel. „Goud!” roept hij nog eens spottend en dan met steeds hoger wordende stem. „Goud! Goud!”

„Zeker . . . net als die edelweiss in het bos bij Oom Boti!”

Nu wordt Boni woedend. Hij ziet meteen weer dat mannetje met dat kastje op z'n rug. De marskramer, die bij tante Lisa kwam. Die vertelde, dat hij op de allerhoogste toppen van de bergen was geweest, maar dat was natuurlijk niet waar. Hij vertelde ook, dat ze verderop in het bos wel edelweiss konden vinden. En toen Boni met Rudi ging zoeken, was dat óók niet waar geweest. Daar plagen ze Boni nú nog mee. Dat hij toen voor gek naar die edelweiss is gaan zoeken, die er helemaal niet groeide, zit hem nog wel eens dwars.

„En het is nu toch écht waar!” houdt hij vol.

„Ja, de Groene zei het en die andere man ook.”

„En jullie laten je dat wijsmaken?”

„Nee, het is zó!” zegt Rudi kwaad. „Van de zomer komt er een heleboel werkvolk om overal te zoeken, tussen de stenen en zo,” fantaseert hij er bij, „daar zit het natuurlijk onder. En de Groene wordt schatrijk.”

„O,” komt Boni nu, „en als je het niet wilt geloven, nou, dan zul je het van de zomer zelf wel zien, als het werkvolk komt.”

Oscar trekt nog een smalend gezicht.

„Toe, laat je niets wijsmaken!”

Luci gelooft het wel een beetje.

„Als ze het nu toch echt gehoord hebben . . .?”

„Och kind, die mannen hielden die jongetjes natuurlijk voor de gek. Wat dacht je nou?”

„Niet waar!” stuift Rudi op. „Ze wisten niet eens, dat wij daar waren. We hebben het afgeluisterd.” En hij zegt er bij (want afluisteren is erg lelijk): „Daar konden we niets aan doen, omdat we weggekropen waren.”

Oscar wil het nog niet geloven.

„Waarom gaan jullie dan niet zélf zoeken?”

Het is opeens doodstil en ze horen heel duidelijk het geluid waar ze al zo aan gewend zijn: het dreunen van de waterval.

Oscar springt overeind. „We moeten naar huis, het is al laat.”

De anderen staan ook op.

Even kijken ze nog om, over de varens heen, naar het water dat daar tussen de bomen door glinstert. Rudi en Boni denken aan het goud. Oscar denkt: als ze toch eens gelijk hebben, stel je vóór!

Zwijgend gaan ze terug door het bos. Vier poppetjes lijken ze, tussen de hoogopgaande stammen.

Oscar voorop, met een lange stok in z'n hand. Luci achter hem en dan Rudi en Boni met de armen om elkaar heen. Zij weten samen dat het tóch waar is. „Laat Oscar maar kletsen,” fluistert Rudi. „Hij moest het zelf maar eens gehoord hebben.”

Telkens gaan er boze blikken van Rudi en Boni naar Oscar's rug. De jongens vermoeden helemaal niet, dat Oscar nog steeds denkt: als het nu tóch eens waar is . . .

Hoe dichterbij ze bij huis komen, hoe vlugger Rudi en Boni gaan lopen, de hellende bosweg af. Opeens hollen ze Oscar en Luci voorbij.

Maar dát laat Oscar niet op zich zitten! Even laat hij ze gaan, maar dan begint hij ook te draven. Hij is de oudste en z'n benen zijn langer.

En toch valt het hem niet mee die twee in te halen. Al hebben ze dan kortere benen, ze zijn verschrikkelijk vlug.

En zo zien vader en moeder hun jongens even later aankomen. Rudi en Boni voorovergebogen, met vuurrode hoofden van het hollen, nog nét even voorop. Oscar z'n hoofd achterover in z'n nek, vlak achter hen. Een heel eind verder komt Luci. Zij gelooft het wel. „Lopen dan!” roept ze tegen alle drie. „Lopen!”

Vlak bij huis haalt Oscar de jongens toch nog in.

Jammer. En dan is het opeens of de korte beentjes van die twee

niet meer willen, nu Oscar daar voor hen uit gaat en onmogelijk meer in te halen is.

Het lijkt net of ze teruggeduwd worden. Of ze lang zo hard niet meer gaan, hoe ze ook hun best doen.

Ze kunnen gewoon niet meer.

Oscar wint.

Hijgend en blazend vallen ze in de kamer op een stoel neer en dan flapt Boni er meteen uit: „Er zit goud in de waterval!”

„Uh . . . ja!” valt Rudi hem bij.

„Hè!” lacht Oscar, „ze verbeelden zich wat!”

„Maar als de Groene het nu toch zélf zegt,” helpt Luci de broertjes.

Het geeft niets, wat ze ook zeggen. Vader en Moeder moeten er ook al om lachen. Stel je voor, goud in de waterval!

Vader vindt eindelijk een oplossing. „Ik denk, dat jullie het verkeerd verstonden. Ze hebben het natuurlijk over „hout” gehad.”

„Ja, dat zal het zijn!” ze geven vader allemaal gelijk, behalve natuurlijk Rudi en Boni.

Koppig houden zij vol: „En het was tóch goud.”

HOOFDSTUK II

Arco weet het niet

Ze zouden het goud haast vergeten, zo'n fijn nieuwtje heeft moeder te vertellen als ze even later om de tafel boterhammen zitten te eten.

„Morgen krijgen we een logé.”

„Wie?”

Vier paar vragende ogen gaan naar moeder.

En Luci, die altijd zo slecht raadseltjes op kan lossen, raadt het deze keer direct.

Want ze denkt ineens aan het grote hotel in de stad, waar vader in het voorjaar ook hun mooie bakjes van houtsnijwerk verkoopt, die ze 's winters zélf maken. Als de sneeuw smelt gaan ze met z'n allen naar oom Boti en tante Lisa, die hoger in de bergen wonen. Dan plukken ze zelf de kleurige bloemen, die in de bakjes worden gezet voor vader ze meeneemt naar de stad om ze op de markt te verkopen. Vader moet er ook elk jaar in het hotel brengen en daar woont Arco. Arco heeft geen zusjes en broertjes en hij vraagt altijd naar Boni en Rudi en de anderen. En daarom . . .

„Arco!” roept ze hard, met een volle mond.

„Precies! Luci, hoe raad jij dat zo?”

Een beetje beduusd, omdat ze het ineens goed heeft, haalt Luci haar schouders op. „Ik dacht het zo maar.”

„Nu, het is waar ook.” Meer kan moeder niet zeggen, want dan breekt er bij de jongens een waar gejuich los.

„Wat leuk!”

„Kan hij fijn mee naar het bos!”

„En naar de waterval!”

„En misschien wel eens naar de hoge bergen!”

En Oscar zegt, met iets echt plagerigs in z'n stem: „En helpen met goud zoeken!”

„Ja net!” zegt Rudi kwaad en hij wil nog wel meer zeggen, maar vader sust die twee. „Toe jongens, houd daar nu over op. Oscar, jij verstaat ook wel eens iets verkeerd.”

Maar dan schudden Rudi en Boni weer heftig van nee.

’s Avonds in bed fluisteren ze er nog een beetje over.

„Vind jij het leuk, dat Arco komt?” vraagt Rudi.

„Ik wel.”

„Ik ook. Maar we vertellen hem niets van dat goud, hè. Dan gaat hij ook maar plagen. Bah, ze doen allemaal net zo flauw.”

„Ja en ik had het toch echt goed verstaan.”

„Ik ook.”

„Waarom geloven ze dat nou niet?”

Ja, daar weten ze geen van beiden een antwoord op. „Maar hoor eens,” begint Rudi dan weer, „zullen we zelf eens gaan zoeken?”

„Ben je nou, we mogen toch niet in de waterval.”

„Nee, maar als we het goud echt vinden, zullen vader en moeder toch wel blij zijn dat we het hebben gedaan. Wat zou jij kopen als je heel veel geld had?”

Boni moet eens even nadenken, dat kan hij zo maar niet zeggen.

„Misschien . . . misschien . . . een horloge.”

„Ja, dat zou ik ook wel willen hebben.”

„Nee Rudi, dat is niet leuk. Jij wat anders.”

„Nou . . . ik . . . ik . . . o ja, ik weet het al, een grote hond, een echte rashond.”

„Dat is ook leuk, maar misschien vinden we het goud toch nooit. Het kan wel heel diep onder de stenen zitten.”

„Ja, daarom is er natuurlijk werkvolk nodig. Om de stenen weg te halen.”

Rudi zucht en dan geeuwt hij. Z’n mond wijd open en meteen knijpt hij z’n ogen stijf dicht.

„Laten we maar gaan slapen. Als het zo diep zit, kunnen wij er toch niet bij.” Een poosje is het stil. Maar als Rudi al half in slaap is, hoort hij Boni nog zeggen: „Misschien een snippertje.”

Vandaag komt Arco. De vreemde Arco, die ze toch allemaal al een beetje kennen, omdat vader zo vaak over hem verteld heeft. Arco is

de vorige winter erg ziek geweest en komt nu naar de bossen in de bergen, om wat op te knappen.

Het is het eerste waar Boni de volgende morgen aan denkt als hij wakker wordt.

Het is nog vroeg en toch hoort hij al gestommel in huis.

Heel zachtjes, om Rudi niet wakker te maken, wipt hij het bed uit. Boni is een nieuwsgierig jongetje.

Hij sluipt naar de kamer, maar daar is niemand. Dan naar de keuken, en ja, daar staat moeder al helemaal aangekleed voor de wit-houten tafel. Haar handen kneden een grote bal deeg.

Moeder schrikt er even van als ze zo ineens Boni's blote voeten over de vloer hoort trippen.

„Hé, jongen, wat moet jij hier?”

„O, zomaar.”

Hij schuift gezellig bij moeder op de keukenstoel.

„Wat bent u aan 't doen?”

„O niets!”

Boni lacht zachtjes. „Wel wat. Ik zie het toch.”

„Waarom vraag je het dan?” Moeder lacht ook. „En als het nu eens iets is, dat jij niet hoeft te weten?”

„O, maar ik weet het wel! Zal ik het eens zeggen? U gaat iets bakken. Misschien wel een taart!”

„Ja, maar nu moet je niet zo hard praten, dan worden de anderen ook wakker en het moet een verrassing blijven.”

„O ja,” Boni fluistert alweer. „Mag ik helpen? Ik kan het best.”

Moeder ziet naar haar kleinste zoon, die zo graag groot wil zijn. Haar ogen lachen warm tegen hem. En dan moet Boni even zijn wang tegen haar arm wrijven. Als de andere jongens er bij zijn, doet hij zoiets niet. Dan vindt hij het kinderachtig, maar nu hij alleen is met moeder, durft hij het nog wel een keertje te doen. Hij vindt het wat fijn even met moeder te vrijen.

Moeder's handen zitten vol deeg, ze kan Boni's hoofd nu niet strelen. Maar ze buigt zich toch opzij en geeft Boni een zoen op zijn neus.

Boni slaat meteen allebei z'n handen om moeders hals en zoent haar terug.

Hij schuift gezellig bij moeder op de keukenstoel.

„Jongen toch,” plaagt moeder hem. „Maar als je echt wilt opblijven, dan eerst iets aantrekken, zo word je veel te koud.”

Als Boni even later in z'n broek stapt, bedenkt hij, dat hij nog niet weet wat voor taart moeder gaat maken.

Vlug pakt hij z'n schoenen, z'n bloesje en z'n kousen bij elkaar. Dat kan wel in de keuken.

Weer hoort moeder de blote trip-voeten over de houten vloer.

„Het wordt toch een taart, hè moeder?”

Boem! Daar glipt een schoen uit Boni's handen en valt met een harde klap op de grond.

„Ssst! Stil toch! Ja.”

Boni staat alweer bij de tafel.

„Zeker omdat Arco vandaag komt?”

„Ja.”

„Lekker!”

„Dat moet je nog afwachten.”

„O nee!” Boni weet best dat moeders taarten altijd lekker zijn.

„Maar wat voor een wordt het nu? Een appeltaart?”

„Nee, mis.”

„Een kersen?”

„Ja, geraden!”

„Fijn!”

„Als Arco hem nu ook maar lekker vindt?”

„O, natuurlijk.” Daarvan is Boni wel overtuigd.

„Vind je het leuk, dat Arco komt?”

„Ja, ik wel . . . maar moeder, zeg eens, hij is zeker wel erg rijk, hè?”

„Waarom?”

„Nou, z'n moeder kon van de winter zoveel van de bloembakjes kopen, die wij toen gemaakt hebben . . . Die waren toch erg duur. En ze wonen in zo'n vreselijk groot huis. . .”

„Ja, dat is waar, z'n moeder heeft veel geld, maar wij zijn toch nog rijker.”

„Hè?”

Boni zit met z'n knieën op de keukenstoel en z'n ellebogen op tafel. Hij schokt er gewoon van overeind.

„Dat is niet waar!”

„Tóch wel. Anders rijk.”

„Anders? Hoe dan?”

„Kijk, Boni, wij kennen de Here Jezus.”

„Ooh . . .” Boni is nu eigenlijk een beetje teleurgesteld. „Bedoelt u dat! En . . . kent Arco de Here Jezus dan niet?”

„Nee.”

„Dat is heel erg.”

Ja, Boni weet het zeker, dat is wel het ergste wat er bestaat, als je de Here Jezus niet kent en liefhebt.

„Maar . . . heeft z'n moeder er dan nooit van verteld? Of z'n vader?”

„Nee, ik denk het niet.”

„En op school dan?”

„Ook niet.”

Boni's benen glijden van de stoel. Hij staat weer vlak naast moeder.

„Hoor eens, dan doen wij het. Dan is het nét goed, dat hij hier komt.”

Nu wordt Boni's aandacht afgeleid, want moeder gaat het deeg in de blikken vorm doen. Op de bodem en tegen de randen . . . De holte wordt opgevuld met kersenjam . . .

„Hmmm . . . lekker!” Boni's tong gaat langs z'n lippen, of hij de taart nu al proeft.

De rest van het deeg gaat in dunne reepjes in ruiten over de jam heen.

Hup, moeder trekt het deurtje van de oven open . . . de vorm gaat er in . . . het deurtje weer dicht en over een uurtje komt er een heerlijke taart uit.

Ze moeten allemaal meehelpen die morgen, want alles moet er vandaag extra netjes uitzien. Vanmiddag komt Arco. Zijn moeder brengt hem. Arco's vader heeft nooit tijd om uit te gaan, hij moet altijd in het hotel werken.

Luci moet stof afnemen en afwassen. Rudi het koper poetsen. Boni de schoenen. En als ze daarmee klaar zijn, moeten de jongens buiten de bladeren wegvegen en alles netjes aanharken. Oscar is met vader mee naar het bos. Hij is al zo groot en mag al mannenwerk doen. Bomen helpen kappen en houthakken en nog veel meer.

Maar als het middag is, zijn ze klaar. Ze behoeven alleen maar op Arco te wachten en dan . . . van de taart te eten.

De middag duurt lang.

Er is niets meer te doen. Ze hebben allemaal een schone blouse aan en moeder heeft goed gekeken of de handen en knieën wel gewassen zijn. Alles is in orde. Ja, en nu hebben ze niet eens meer lust om te gaan spelen.

„Neem je kleurboek maar . . .” heeft moeder al gezegd, „of je leesboek.”

Nee, daar hebben ze geen zin in. Ze dreutelen maar wat heen en

weer. Niemand weet precies hoe laat Arco er zal zijn, want hij komt met een auto. Hè, wat vervelend, ze kunnen alleen maar wachten.

En dan ineens rijdt er een grote, glanzende auto door het bos.

Rudi heeft hem het eerst gezien.

„Dát is hem!”

Ze vliegen naar het raam en jawel, de auto zwenkt met de weg mee en stopt voor hun eigen huis.

Ze hebben het al gezien. Voorin zit een jongen met donker haar en een smal, bleek gezicht.

Ja, en nu hollen ze niet naar buiten, zoals ze van plan waren, maar ze blijven stokstijf in de kamer staan kijken.

Het portier van de auto draait open. Een paar lange, dunne, blote benen, een donkerblauw pakje, een hoofd met zwart, glad haar . . . daar staat Arco dus!

Moeder gaat al naar de deur en roept: „Toe nu, jongens!”

Maar er volgt niemand, ze weten opeens niet meer, wat ze mo ten doen.

Ze kijken maar.

Aan de andere kant van de auto is nog een deur opengegaan en daaruit komt een chauffeur in een donkergroen uniform, met gouden knopen en een platte pet met een gouden bies. Hij maakt een derde portier open . . . daar staat Arco's moeder.

„Doe niet zo flauw!” zegt Rudi dan opeens tegen Boni. „Ga nu naar buiten.”

„Ga zelf maar!”

„'k Zou niet weten waarvoor. Toe Luci, ga jij dan maar.”

„Ik?”

Luci durft nog veel minder.

Moeder staat op de stoep.

Ze geeft Mevrouw en Arco een hand . . . dan kijkt ze om waar de kinderen blijven.

„Wat is er aan de hand?” denkt ze. „Waarom blijven ze binnen?” Moeder begrijpt er niets van.

Maar als ze in de kamer komt, snapt ze het wel.

Want daar staan ze met z'n drieën, de een nog meer verlegen dan de ander.

„Kijk Mevrouw, hier zijn de kinderen. De grootste is Rudi . . .”
Maar Rudi staat nog stijf als een plank bij het raam. Hij wordt heet en rood.

„Toe vooruit, jongen!” moeder wordt eigenlijk heel boos van binnen, maar ze laat het niet merken.

„Rudi . . .” haar stem klinkt toch wel wat kort . . . „doe eens een stap naar voren en geef mevrouw een hand.”

Rudi doet één stap. Meer niet. Hij steekt ook z'n hand uit.

„Dag mevrouw!” zegt hij zachtjes. En dan „Dag Arco.”

Nu komen ook Boni en Luci. Zij geven ook een hand en zeggen ook „Dag mevrouw” en „dag Arco,” maar verder weten ze niets te zeggen.

„Het zal wel bijkomen,” zegt mevrouw vriendelijk en dan worden ze nog meer verlegen, maar als ze naar moeder kijken, zien ze dat haar ogen boos staan.

Arco is niet verlegen.

Hij heeft vanmorgen nog eens naar de houten bakjes gekeken, die moeder van het voorjaar heeft gekocht en die deze kinderen zo mooi hebben uitgesneden. Hij vond dat heel knap.

„Jullie hebben die mooie bakjes gemaakt, hè?” vraagt hij.

„Ja,” knikken ze alledrie.

„We hebben er een met een R, een met een B en een met een O . . .”

Weer knikken ze en Luci durft niet eens te vragen of ze er misschien ook een met een L hebben. En ze durft ook niet te zeggen, dat het bakje waar de R heel klein in uitgesneden is door Rudi is gemaakt en dat met de B door Boni en dat in haar bakjes altijd een L gesneden staat. Maar . . . dat zal Arco toch wel weten.

Moeder krijgt het er benauwd van, nu de kinderen zo vervelend doen. Met zo'n zwijgend stel in de kamer kan ze niets beginnen.

„Weet je wat,” zegt ze, „gaan jullie maar eens met Arco naar buiten. Dat zal hij ook wel leuk vinden.”

Boni kijkt naar de kersentaart, die moeder al in punten heeft gesneden, maar hij durft niets te zeggen. Hij knikt ook ja, net als Rudi en Luci en slipt dan achter de anderen naar buiten.

Als ze eenmaal de kamer uit zijn, hebben ze het niet zo benauwd meer. Ze willen ook best eens bij de auto kijken.

„Moet je 'm zien glimmen!” zegt Boni en wijst naar de rode, glanzende lak.

Ze komen er allemaal bijstaan en beginnen dan opeens heel hard te lachen.

Ze zien zichzelf in de auto weerspiegelen, als korte, dikke gedrochtjes.

„O, wat gek!”

Ze gaan meteen dansen en springen en dwaze gezichten trekken en steeds maller en raarder zien ze zichzelf.

Ze schateren. Ze gillen het uit van het lachen.

De gedrochtjes lachen ook, met rare, brede monden.

Ze slaan allemaal dubbel en de gedrochtjes slaan óók dubbel.

„O, moet je Boni zien!”

„Nee, Rudi!”

„Nee, Arco!”

Ze zwaaien met hun armen en benen en grijpen elkaar beet en dan hebben ze zo'n plezier, dat ze vergeten, dat Arco een vreemde jongen is en dat ze zo verlegen waren.

Maar dan, midden onder dat lachen, moet Boni weer aan iets anders denken.

„Jongens, kom mee!” roept hij, „de taart!”

Ja, dat is waar ook. De taart! Die staat de hele dag al te wachten tot Arco is gekomen. Moeder zal hem nu vast wel gaan verdelen.

„Mijn moeder heeft hem zelf gebakken,” vertelt Boni gauw aan Arco. „Vanmorgen vroeg, toen ze allemaal nog sliepen. Ik was alleen nog maar wakker en mocht er bij blijven.”

Dat hoort Rudi.

„Nou, dat was ook maar per ongeluk, hoor, hij is de ergste slaapkop van allemaal.”

Luidruchtig komen ze de kamer weer binnen.

Moeder is blij dat haar kroost weer kan lachen.

„We hebben zo'n plezier gehad.”

„Bij die auto!”

„Zulke kleine ventjes werden we!”

„En wel zó dik!”

„En rare beentjes!”

„En gekke gezichten!”

Ze praten allemaal door elkaar heen.

„Moeder moet ook maar eens mee! En mevrouw! Ja! Ja!”

Boni kijkt onderwijl met een schuin oogje naar de taart. Gelukkig, moeder is er nog niet aan begonnen.

Mevrouw is ook opgelucht, want ze merkt wel dat de kinderen niet zulke stijve Hannessen zijn als ze eerst leken.

„En nu een kopje thee?” vraagt moeder.

„En een stukje taart?” vult Boni gauw aan.

Even later zijn ze weer muisstil. Maar nu komt het niet van verlegenheid, maar omdat ze zo heerlijk zitten te smullen.

O, wat smaakt die taart.

De randjes wat hard . . . van binnen zacht en dan zo zoet . . .

„Lekker!” glundert Arco.

„Nou en of!” valt Boni hem bij.

Luci zucht: „Heerlijk!”

Rudi knikt enkel maar. Met een ernstig gezicht. Hij heeft geen tijd om iets te zeggen. Hij eet.

En wie er een beetje trots lacht, dat is moeder.

HOOFDSTUK III

Waarom doen ze dat?

Boni heeft er in 't geheel niet meer aan gedacht, dat Arco een jongen is, die de Here Jezus niet kent.

Als ze voor het eten bidden en hij zelf z'n ogen dicht doet, merkt hij er ook niets van, dat Arco vreemd zit te kijken.

Arco zelf vindt het maar raar.

Hij kijkt de kring eens rond.

Allemaal hebben ze hun ogen gesloten en hun handen samengevouwen. Alleen de vader praat hardop.

Hij weet niet wat dat betekent en aan z'n moeder kan hij het niet vragen, want zij is voor het eten weer vertrokken.

Eindelijk besluit hij z'n ogen ook maar dicht te doen.

Slechts even houdt hij ze zó gesloten, want als hij niet kijken kan, weet hij immers ook niet, wanneer het weer ophoudt.

Hij is blij, als het klaar is en ze allemaal weer door elkaar heen praten.

Best leuk, met zoveel kinderen aan tafel te zitten, denkt hij.

Thuis is hij altijd maar alleen.

„Vind je het hier niet erg klein?” vraagt Boni opeens nieuwsgierig.

Arco lacht. „Een beetje wel.”

„Jullie hebben een verschrikkelijk groot huis, hè?”

„Ja, 't gaat nogal, maar er zijn altijd veel vreemde mensen in.”

„Eten jullie in een zaal?” vraagt Boni.

„Welnee jô, hoe kom je erbij. De gasten wel, maar wij eten meestal in een klein kamertje. Net zoiets als dit.”

Als ze klaar zijn met eten, begrijpt Arco er weer niets van.

Inplaats van nu maar op te staan, zoals ze thuis altijd doen, gaat vader eerst uit een boek voorlezen en dan zegt hij: „Danken,” en dan doen ze weer allemaal hun ogen dicht.

Hij durft niet te vragen waarom dat moet. Straks maar eens, als

Met z'n drieën stappen ze weg.

hij alleen is met Boni, of Rudi. Oscar is al zo groot, nee, aan hem vraagt hij het zeker niet. Aan Luci misschien, dat zou ook nog wel gaan.

Na het eten mogen ze nog even het bos in.

„Maar niet te ver!” waarschuwt moeder.

Met z'n drieën stappen ze weg. Rudi, Boni en Arco in het midden.

Nú vraag ik het . . . denkt Arco.

„Waarom deden jullie je ogen dicht voor het eten en later weer?”

„Nou,” zegt Rudi, „gewoon, dat hoort toch.”

Boni denkt aan wat moeder vanmorgen over Arco vertelde.

„Wij doen dat nooit,” zegt Arco zacht, want hij heeft het gevoel, dat ze hem nu wel erg dom zullen vinden.

„Hè?” Rudi staat opeens stil.

„Bidden jullie dan nooit?”

„Nee,” zegt Arco en hij wilde wel dat hij ja kon zeggen; de jongens doen zo verbaasd.

„Waarom doén jullie dat dan?”

Ja, daar is niet zo gemakkelijk een antwoord op te geven. Het is heel gewoon. Het hoort immers zo. Maar hoe moeten ze dat nu tegen Arco zeggen . . .

„Nou,” begint Rudi, „we bidden, omdat de Here Jezus dat wil.”

„O . . .”

Arco's gezicht is één groot vraagteken.

„Jij kent de Here Jezus niet, hè?” zegt Boni dan opeens, want hij herinnert zich heel goed, dat moeder vanmorgen gezegd heeft: „Jij moet Arco daar dan maar eens van vertellen.”

„Nee . . . die ken ik niet. Wie is dat . . .?”

„Nou . . . Hij woont in de Hemel. Heel hoog boven de wolken. Daar!” wijst hij met z'n hand.

„En het is er erg mooi. Prachtig! Iedereen is er erg gelukkig. En,” . . . Boni gaat nu een beetje eerbiediger praten, „God woont daar ook. Op een troon.”

„O!” meer weet Arco weer niet te zeggen. Dit is allemaal nieuw voor hem. Dit heeft hij op school niet geleerd. Nee . . .

„En de Here is in Bethlehem geboren,” gaat Boni verder. „En later is Hij gekruisigd en gestorven en begraven en . . . o ja, na drie dagen weer opgestaan uit de doden . . .”

„Dat heeft hij uit z'n hoofd geleerd. In de Kerk. 's Zondags!” zegt Rudi gauw.

Arco heeft met open mond geluisterd naar al die vreemde woorden die hij niet eens goed kon verstaan, zo raffelde Boni het af.

Begrijpen doet hij er niets van.

„Nu weet je 't meteen, hè?” zegt Boni.

„Ik niet!” zegt Arco en hij heeft erg het land dat hij niet kan snappen wat voor die dorpsjongetjes maar heel gewoon schijnt te zijn en wat zij er zo maar uitflappen.

Boni zucht diep.

„Ja, dan weet ik het ook niet meer!”

Arco zucht ook al. „Ik ook niet.”

Rudi bedenkt, hoe hij het Arco dan wél duidelijk kan maken. Hij moet het toch begrijpen. Wacht eens. . .

„Nou, de Here Jezus woont in de hemel bij God. En hij heeft alle grote mensen en kinderen, die van Hem houden en in Hem geloven, lief.”

Nu is Arco nog veel meer verwonderd. „Mij dan ook?”

Rudi en Boni kijken elkaar eens aan. Boni knikt heftig van ja, maar Rudi denkt nog even door: „Het is wel zo, maar . . . weet je . . . jij moet dan de Here Jezus ook liefhebben. En je moet natuurlijk ook doen, wat Hij zegt.”

Weer haalt Arco z'n schouders op en weer zuchten de andere twee.

Het is ook zo moeilijk om het Arco aan z'n verstand te brengen.

Boni is er teleurgesteld van. Hij had gedacht: . . . nou . . . als we het Arco vertellen dan is het zo voor elkaar. En nu?

„Jij snapt ook niets!” zegt hij nijdig.

Arco zwijgt, omdat Boni nog gelijk heeft ook. Maar leuk vindt hij het niet.

Wacht maar, hij zal ook wel eens iets bedenken, waar Rudi en Boni nooit van gehoord hebben.

Ze lopen nu zomaar stilletjes verder. Alle drie een beetje boos op zichzelf.

Rudi en Boni omdat ze het toch niet beter uit wisten te leggen en Arco omdat hij het niet begrijpt en zich nu zo dom voelt.

En zo komen ze aan het dal.

Het is niet zo erg diep en beneden liggen enkele huisjes, half tussen het groen verscholen.

Aan de overkant zijn de hellingen weer met bossen begroeid.

Arco wijst er naar. „Wat is daar nog achter?”

„Nog meer bergen,” zegt Rudi, „ook met bossen. Net als hier. Maar ze zijn wel hoger en als je dan nog een heel eind verder komt, zie je de glinsterende top.”

Arco kijkt strak voor zich heen. Hij denkt en hij denkt . . . ja, daar heeft hij iets . . .

„Mijn mama woonde vroeger in een héél ver land.”

„O!” Grote verbazing bij Rudi en Boni. Dát is nog eens iets.

„Ja, heel ver weg. Je kunt er met het vliegtuig naar toe of met de trein. Met een auto kan ook. Dat land heet Holland.”

„O, daar heb ik wel eens van gehoord,” pocht Rudi. „Op school. Daar is een koningin.”

„Ja, nou en daar woonde mijn mama.”

„Zal wel . . .” komt Rudi ongelovig.

„Echt waar. En het is er heel anders dan hier, zegt mama. Er zijn daar geen bergen. Alleen maar een paar hele kleintjes en je kunt er overal heel ver kijken. Alles is er vlak.”

Arco wijst met z'n hand.

„Hier kijk je altijd tegen de bergen aan, hè, maar daar . . . hoe ver je ook tuurt . . . er is geen berg te zien!”

Rudi en Boni kunnen het zich niet goed voorstellen, maar Arco zegt nog eens: „Je kijkt er echt nergens tegenaan.”

„En waar blijven je ogen dan?” vraagt Boni verwonderd.

„Je ogen?” Arco schatert het opeens uit. „In je hoofd natuurlijk!” Boni wordt kwaad.

„Zo bedoel ik het niet natuurlijk. Ik bedoel . . . waar moet je dan kijken. Hier zitten je ogen altijd tegen de bergen aan, maar als er nu niets is . . .”

„Ja, dat is waar. Hoe is dat dan . . .?”

Ze proberen alle drie om naar alle kanten „ver” te kijken. Maar het helpt niet, want waar ze ook heen draaien, altijd stoot hun blik ergens tegen de bergen of de bossen.

Vreemd is dat, als er heel in de verte nog niets is. Nee, dat kunnen ze zich niet voorstellen. Boni heeft toch gelijk. Waar moet je dan met je ogen blijven?

Ondertussen heeft Arco nog meer zitten bedenken, van wat moeder hem wel eens verteld heeft.

„Er zijn ook verschrikkelijk veel rivieren in dat land. Overal is water. Een stukje grond, en dan heb je weer een riviertje. Zomaar vlak langs de huizen en de straten . . .”

Rudi en Boni kijken alweer erg ongelovig. Arco vertelt zulke wonderlijke dingen . . .

„Bijna alle mensen hebben daarom een boot. Mama zegt dat het water er soms vol van ligt. Boten met witte zeilen en als de wind daarin blaast varen ze vanzelf . . .”

„O ja,” zegt Rudi, „die heb ik vaak genoeg op platen gezien, die hebben ze in ons land ook, dat is niets bijzonders.”

„Ja, maar daar hebben ze er veel meer. En ook roeiboten en motorboten. En jongens zoals wij, nou, die varen heel gewoon zelf in een boot . . .”

Even moet Arco weer denken . . .

„Een fiets . . . die hebben ze ook allemaal. Zelfs hele kleine kinderen. En ze rijden er allemaal op. De straten zijn er gewoon vol van.”

Rudi en Boni kijken peinzend voor zich uit. Ze durven niet te zeggen: „dat liég je,” want Arco z'n moeder heeft het zelf verteld. Maar het lijkt hun toch wel een beetje gek. Stel je voor dat zij iedere dag op de fiets gingen, en nog kleinere kinderen . . .!

„En er zijn ook zoveel bloemen. Zomaar, overal! De weiden waar de koeien in lopen, staan vol goudgele en witte met gele harten . . .”

„Da's heel gewoon,” zegt Rudi, „die hebben we hier ook.”

„Ja, maar daar veel en veel meer. En je mag ze overal plukken. Iedereen. En de tuinen om de huizen staan ook vol, met nog veel mooiere.”

Ha, denkt Rudi, nu heb ik hem. „En je zei dat de rivieren zomaar langs de huizen liepen . . .!”

„Dat doen ze ook,” verdedigt Arco zich, „maar ik had vergeten dat er eerst nog tuinen zijn. En daar gaat dan de rivier langs.”

„Ja, dat kan . . .”

„En dan heb je er nog de zee! Die is ook helemaal vlak natuurlijk.”

„Ja,” Rudi weet dat wel. „Dat is de Noordzee, daar hebben we op school wel van geleerd.”

„Nou en die is ook zo ver als je nooit met je ogen kunt kijken. En langs de zee is het strand. Daar liggen de mensen de hele dag in

de zon. En de kinderen mogen in het zand spelen. En de mensen gaan ook zwemmen in de zee en de kinderen mogen er alleen maar een eindje in lopen, want het is gevaarlijk. Als er van die hoge golven komen, nou, dan val je meteen om."

Rudi en Boni zuchten er van. Hè, wat moet dat een heerlijk land zijn. Veel fijner dan hier.

„Woonden wij er ook maar,” zegt Boni. „Het lijkt me wat fijn, altijd maar op een fiets of in een boot of in de zee lopen . . .”

Rudi knikt. „Ik zou ook wel willen.”

Als ze wat later door het bos naar huis terug gaan, hebben ze elkaar niet meer zoveel te vertellen.

Arco moet weer denken aan dat verhaal van de Here Jezus. Hij zal toch eens aan moeder vragen, of zij weet of dat nu allemaal echt is.

Rudi en Boni denken aan dat land, waar het nog veel mooier is dan bij hen.

Hier altijd maar bergen en je kunt nooit eens heel ver kijken. Ook saai hoor!

Boni droomt die nacht dat hij en alle kinderen van z'n klas op een fiets zitten. Ze trappen heel hard en toch komen ze niet vooruit. En dan opeens is de meester er en die staat midden op een boot. Een witte boot, met witte zeilen. Hij pakt een van z'n ski's en wijst er de Noordzee mee aan. En dan opeens komt er een hele hoge golf . . .

„Pas op;” roept de meester heel hard. Maar het is al te laat.

De golf rolt tegen de fietsen aan en over de jongens heen en net als Boni ook om zal rollen wordt hij wakker en ligt in z'n bed in z'n eigen kamertje, naast Rudi.

HOOFDSTUK IV

Dat gaat verkeerd

„Jullie moeten straks maar wat hout komen rijden,” zegt vader de volgende middag, voor hij met Oscar het bos ingaat.

„Fijn!” roept Rudi, want houtrijden is wat een leuk werkje.

„Het hout voor de bloembakjes?” vraagt Arco. „Gaan jullie er van de winter weer maken?”

„Dat wel, maar het hout dat we nu moeten halen is voor de kachel. Dat stapelen we hier buiten op. Nee hoor, het hout dat we voor de bakjes gebruiken is veel fijner.”

„O,” zegt Arco. Ja, hij weet dat ook niet zo goed.

Dan kijkt hij naar Luci, die opzij van het huis bovenop een houten hekje zit te breien.

„Ga je ook mee?”

Luci schudt haar vlechten en houdt haar breiwerk omhoog.

„Nee hoor, ik wil breien. Gaan jullie maar!”

Ze kijkt naar haar werk, een dikke grijze sok, met vuurrode randjes er in. Die staan zo leuk! Moeder heeft haar met de hiel geholpen, die was erg moeilijk. Als ze nu vanmiddag nog een poosje doorbreit, komt ze net aan de teen en dan moet moeder weer helpen. Breien is veel fijner en dan dat gesjouw met het hout . . .

Ze schudt nog eens haar hoofd. „Nee hoor, ik blijf veel liever hier.”

De jongens stoeien nog een beetje rond. Ze maken niet zo'n haast. Maar dan roept moeder: „Als jullie nu nog wat wilt doen vanmiddag, moet je ook meteen gaan!”

„Ja, vooruit jongens!” commandeert Arco.

Rudi trekt het wagentje met de hoge houten wielen en de lange stok er aan naar buiten. Arco laat zich er meteen inrollen. „Rijden jullie me maar!”

„Kun je nét denken. Niks hoor ventje. Ja, we zullen jou naar boven trekken!”

Rudi en Boni sjoeren hem aan z'n benen er uit en hollen dan samen, met het bolderende wagentje achter zich, het bos in.

Arco krabbelt gauw overeind en komt hen vlug achterna gesprongen.

Vader en Oscar zijn niet zo heel ver weg, maar ze moeten flink klimmen en dat gaat toch nooit zo vlug met zo'n kar.

„Nou,” zegt Arco, als hij de jongens heeft ingehaald, „dan wil ik terug er op!”

„Net zo min! Lekker!” roept Boni plagend, „want dan hebben we het vol hout.”

En dan ineens, boem, dan zit Arco er toch weer in.

Nou vooruit dan maar, Rudi en Boni willen zich ook niet laten kennen.

Ze zetten zich schrap, bukken zich wat voorover en zo trekken ze Arco langzaam naar boven.

„Een volgende keer mag Rudi en dan Boni!” roept Arco achter hun rug.

„Goed!”

Maar als ze bij vader en Oscar komen, die boven in het bos hard aan het werk zijn, zet Arco gróte ogen op van verbazing.

„Wat een stapel! Moeten we dat allemaal naar beneden brengen?”

Schots en scheef liggen de houtblokken bij elkaar op een grote hoop.

„Ja jongen”. Vader komt even overeind en strekt z'n rug. „Je ziet wel, jullie komen niet voor niets. Je zult er heel wat vrachtjes aan hebben.”

„O, maar we krijgen het wel weg!” zegt Arco dapper, en hij hijst z'n broek omhoog en trekt z'n riem wat vaster aan.

Meteen neemt hij een stuk hout en mikt dat van een afstand op het wagentje. Een volgend stuk volgt al . . .

„Ho . . .!” roepen de jongens. „Nee . . .!”

Vader schudt z'n hoofd. „Dat gaat zo niet Arco! Netjes alles op een rij en de tweede laag er dwars bovenop!”

„Kijk maar!” Rudi en Boni gooien alles er weer uit en gaan dan opnieuw inladen. „Zó moet het!” „O ja!” Arco helpt al mee en met elkaar hebben ze de onderste laag gauw klaar.

„Nu de tweede er dwars bovenop,” wijst Rudi aan, „kijk, dan liggen ze goed vast. Zo kunnen we veel meer tegelijk meenemen.”

„Ja,” knikt Arco nadenkend, „je hebt gelijk, zo gaat het veel beter.” Meteen gaat hij weer nieuwe voorraad halen en zo hebben ze het wagentje gauw volgeladen.

Vader knikt tevreden. „Ik kan goed merken dat jullie er een hulp bij hebben.”

Arco straalt en loopt nog een stapje harder, juist met het laatste vrachtje.

Dan grijpt hij de trekker al en trekt . . . en trekt . . .

„Niet te wild!” waarschuwt Oscar dan. Hij voelt zich weer echt groot, nu hij naast vader staat te zagen en de anderen maar alleen moeten rijden.

Net als vader zo pas, strekt hij nu ook even z'n rug. . .

Maar de jongens lachen hem uit. Oscar is nu de baas niet, zoals in het voorjaar, toen ze bij oom Boti waren . . .

„Opa!” roept Rudi smalend en Boni plaagt gauw: „Hij denkt, dat hij ook wat te zegen heeft!”

Dan vertrekken ze en ze weten best dat Oscar gelijk had, want met een volle wagen naar beneden is veel moeilijker dan met een lege omhoog.

Ze moeten nu zorgen dat het wagentje niet te hard gaat, want dan kunnen ze het beslist niet meer houden.

Zo gaan ze langzaam naar beneden en als het pad wat erg steil wordt, lopen er twee achter om de vaart wat te minderen.

En dan opeens, als Arco voorop loopt, houdt hij stil.

„We zijn wel mal!”

„Waarom?” Rudi en Boni houden stevig vast, dat het vrachtje hun niet ontglipt.

„Nou, dat we lopen. We kunnen er veel beter bovenop gaan zitten en ons dan maar laten gaan. Dan komen we vanzelf wel beneden.”

„Ja, dat denk je!” Rudi en Boni schudden hun hoofd. Zij weten wel beter. „Dan krijgen we ongelukken hoor!”

„Och wel nee, als je maar goed stuurt, net als met een slee. Hebben jullie het wel eens geprobeerd?”

„Nee, nooit!” moeten ze bekennen.

„Nou, dan weten jullie het immers niet.”

„Nee, dat is waar . . .”

Ze zetten het wagentje opzij tegen een boom.

Arco doet voor.

„Kijk, de trekker omhoog . . . één vooraan er op die stuurt, dat zal ik wel zijn . . . jullie moet het dan nog even tegenhouden en als ik rij, spring je er gauw achteraan bij. Of nee, laat Boni maar vast gaan zitten.”

Ja, zo lijkt het toch wel heel eenvoudig. Dom, dat ze dat nooit eerder geprobeerd hebben.

„Vooruit maar Boni.”

„Ja!” Heel voorzichtig om het hout niet te laten glijden, klimt Boni er bovenop. Hij kan zich nog net aan de randen vasthouden.

Arco gaat vooraan zitten, z'n benen opgetrokken en de trekker omhoog.

Rudi moet al z'n krachten inspannen om het wagentje tegen te houden, zodat het niet te vroeg gaat rijden.

Maar als de anderen zitten, springt hij er ook op, aan iedere kant een been.

„Daar gaat ie!” roept hij hard.

Het wagentje rijdt al. Rudi komt op z'n buik er bovenop te liggen. Een paar houtblokken glijden onder hem weg. Z'n handen grijpen Boni vast en zo rijdt hij toch mee.

Even gaat het goed. Rudi en Boni schreeuwen van plezier, maar Arco zit met z'n lippen stijf op elkaar. Hij stuurt, met de trekboom, die stijf omhoog staat, stijf tussen z'n handen geklemd.

Maar . . . een kronkelig bospad is geen sneeuwbaan!

Holderdebolder, gaan ze over kuilen en boomstronken.

Rudi glijdt al wat naar achter en onder hem uit rollen nog meer houtblokken op de grond.

Hij heeft Boni al losgelaten en z'n handen nu ook om de rand van het wagentje geklemd.

Ze schieten rakelings langs een paar bomen . . . dan wordt het pad op eens smal en diep door de regen en de gesmolten sneeuw die van boven af er door stroomden en het hebben uitgehold.

Op de linkerwielen hobbelt het wagentje nog even verder, dan . . . helt het nog méér en slaat om. Boem . . . ! Krak . . . !

De jongens vallen mee en het hout rommelt om hen heen.

Rudi kan zich er nog net af laten glijden. Met z'n armen en benen wijd uit ligt hij op z'n buik op het pad.

Arco en Boni buitelen luid schreeuwend van het pad het bos in. Even zitten ze verbaasd hun pijnlijke knieën te wrijven.

Rudi krabbelt het eerst overeind en trekt het wagentje weer op z'n vier wielen.

„'t Is jouw schuld!” roept hij tegen Arco, „jij hebt niet goed gestuurd!”

Arco zegt niets. Een beetje angstig kijkt hij met de andere jongens naar het wagentje. O, als er nu maar niets kapot is.

Gelukkig, dat valt mee. Enkel een paar lelijke krassen, die ze misschien vanavond wel een beetje bij kunnen werken. Vader zal ze heus niet meteen zien.

Dan kijkt Rudi naar het hout, dat overal verspreid op de grond ligt.

En Arco en Boni zitten daar maar te wijzen . . .

„Vooruit . . .” zegt Rudi kwaad. „Helpen jullie ook eens een handje.”

„Ja, jij hebt mooi praten.” Arco wrijft opnieuw met een pijnlijk gezicht over z'n knie. „Je moest dit maar eens voelen!”

„Of ik me soms niet bezeerd heb!”

„Nou, je buik zeker!” hikt Boni en dan opeens beginnen die twee zo hard te lachen, om Rudi, die daar maar staat, te midden van het hout en zo vreselijk kwaad kijkt. Omdat ze zo gek vielen en om . . . ze weten het eigenlijk zélf niet meer precies, maar ze schateren het uit en dan begint Rudi van de weeromstuit ook mee te doen. En omdat Rudi dan niet kwaad meer is, komen Arco en Boni toch maar overeind en samen graaien ze al het hout bij elkaar.

„Vlug maar,” haast Rudi toch nog, „vader zal straks niet weten waar we blijven.”

Het hout wordt er nu, hupla, zomaar ingeladen. Een slordige hoop en telkens moet Boni gaan rapen, omdat de bovenste stukken er af vallen.

Maar ze komen er toch zo mee thuis en dan haasten ze zich om het

„Vooruit . . .” zegt Rudi kwaad, „helpen jullie ook eens een handje.”

hardst om alles weer af te laden. En dan, als Arco en Boni allebei met een stapel voor hun borst lopen, waar ze haast niet overheen kunnen kijken, botsen ze, boem, tegen elkaar.

„Au!” roept Boni hard en laat z'n stapeltje hout pardoes uit z'n handen vallen.

En Arco?

Hij roept óók iets.

Even blijft het doodstil.

Dan zegt Boni: „Jij vloekt!”

„Wat zou dat?”

„Dat mag niet!” zegt Boni, met grote, onthutste ogen.

„Van jou zeker?”

„Nee . . .”

„Van wie dan?” vraagt Arco, maar meteen, dat hij het vraagt, begrijpt hij het.

Boni zegt het al: „Van de Here . . .”

Arco haalt z'n schouders op.

„Toe nou,” meer zegt hij niet. Hij zei dit toch zo vaak en nu . . . ja, nu heeft hij toch het gevoel dat het verkeerd was. Maar Boni hoeft dat niet te weten. Als hij wil, durft hij het best nog eens te zeggen. Ja, dat denkt hij en toch doet hij het niet.

Boni zegt ook niets meer en dan werken ze zwijgend verder.

Rudi heeft even naar hen gekeken, maar hij kon niet verstaan waar ze het over hadden.

Even later gaan ze met z'n drieën weer naar boven, een nieuw vrachtje halen.

Vader kijkt onderzoekend van de een naar de ander en dan naar het wagentje.

„Jullie hebt lang werk gehad . . .”

„O nee . . .,” zeggen ze alle drie.

„Ik weet het niet, maar we hebben zo'n raar geluid gehoord, net of er een vrachtje hout omviel, hè Oscar?”

„Ja en toen zo'n geschreeuw. We wilden nog gaan kijken, hè vader?”

De jongens merken wel, dat vader en Oscar hen een beetje voor de gek houden, maar ze hebben het toch vast wel in de gaten gehad.

Daarom zeggen ze maar niets meer. Ze lachen alleen maar een beetje en doen of ze het vreselijk druk hebben en er geen tijd is om te praten. Ze doen verder echt hun best die middag en zo komt het werk toch nog vroeg klaar.

„Weet je wat we doen?” zegt vader, als ze allemaal thuis zijn.

„Het wordt zo'n mooie avond. We zullen vlug voortmaken, dan gaan we na het eten met z'n allen een wandeling maken naar de bosrand.”

„Ja, dat is fijn! Moeder, gaat u ook mee?”

Ja, zelfs moeder heeft er zin in.

Arco vindt het ook fijn. Hij heeft het best naar zijn zin hier. Ze hebben de hele dag zo'n plezier gehad.

Vanmorgen had hij het nog wel even benauwd, toen ze weer gingen bidden. Maar hij heeft nu al ontdekt, dat het uit is, als vader „amen” zegt. En nu durft hij zelf z'n ogen ook wel dicht te doen.

Hij is er ook al achter gekomen, dat bidden vragen is. Aan de Here God, want Hij geeft alles. En later bedanken zij Hem voor alles!

Raar eigenlijk, hij bedankt altijd alleen maar z'n vader en moeder. En eigenlijk . . . eigenlijk doet hij dat alleen nog maar, als hij iets extra's krijgt. Maar voor het eten? Dat is toch gewoon! Dat is er immers iedere dag! En toch bedanken ze er iedere keer voor.

Arco weet nu ook al, dat alles over de Here God in de Bijbel staat, dat dikke boek. En hij merkt het wel, dat de kinderen hier, ook veel weten van wat er in dat boek staat.

Nee, hij had niet gedacht, dat ze hier in dat kleine huisje, zoveel wisten! Hij voelt zich er echt een beetje dom bij, want van al die dingen weet hij niets.

HOOFDSTUK V

Vader vertelt

„Jullie maar voorop, jongens!” zegt vader, als ze klaar staan om te vertrekken. „Jullie weten de weg. Maar niet te ver vooruit, hoor. Dan wordt moeder maar ongerust, als ze jullie niet meer ziet.”

Het is een hele wandeling, maar dat hindert niet. Ze zijn al lang weer uitgerust van al het geloop en gesjouw van vanmiddag.

Ze hebben allemaal plezier.

Natuurlijk omdat ze zo fijn gaan wandelen, nu nog, na het eten, terwijl het eigenlijk al gauw bedtijd is.

Maar ook . . . omdat ze vanmiddag zo hard hebben gewerkt en vader zo tevreden was.

En Luci heeft schik, omdat haar breiwerk zo opschoot. Morgen zal moeder haar helpen met de teen. Dat is altijd zo moeilijk . . .!

Ze gaan door het hoge dichte bos.

„Verdwalen jullie hier nooit?” vraagt Arco.

„O nee,” zegt Oscar beslist, „we weten overal de weg.”

„En als het nu helemaal pikkedonker is?”

„Nou ja, dan . . . dan zouden we de weg wel kwijt kunnen raken. Maar toch niet gauw hoor,” zegt hij er nog vlug bij.

Onder de bomen begint het nu aardig te donkeren, maar dat duurt niet lang, want verderop wordt het al lichter, daar zien ze een gouden gloed.

Dan opeens staan ze bij het diepe dal, met daarachter de hoge bergen . . .!

Als ze naar elkaar kijken, is het net of ze met rood licht zijn overgoten. Dat komt van de avondhemel aan de overkant, achter de bergen, die daar zwart en dreigend tegen afsteken en waarachter de zon juist verdwijnt.

„Zijn jullie er al?” horen ze moeder's stem uit het bos.

„Ja hier!” roept Luci terug. Ze kijken om. Vader en moeder komen

tussen de stammen door en zodra ze uit de donkerte van het bos komen, krijgen ook zij een rode glans op hun gezicht.

Dan staan ze daar met z'n allen.

Ze zien hoe de donkere bergen aan de overkant lange, zwarte schaduwen werpen over het dal beneden hen.

Door een vallei, tussen twee hoogten, speelt nog een brede streep zonlicht precies over het dorp tegen de helling.

Ze zien kinderen lopen, grote mensen zitten te praten . . .

Verderop lichten de glooiende weiden nog op in de gouden glans van de zon. Hier en daar zilvert een ritselend beekje . . .

En het is Luci weer, die altijd een liedje weet.

Zachtjes zet ze het in en ze zingen allemaal mee:

*Blijf bij ons Heer, de gouden zon gaat dalen
en zich ter rust begeven.*

Zacht zendt zij nog haar laatste, lichte stralen.

In slaap gewiegd is 't leven.

Gij dagen en nachten, lofzingt den Heer !

Arco staat er wat eenzaam bij.

Waarom kent hij die mooie versjes ook niet ?

Als het uit is, komt Luci wat dichterbij vader staan.

„Dit heeft de Here God allemaal gemaakt, hè vader ?”

„Ja kind! Alle bergen en dalen zijn door God geschapen.”

Boni moet stilletjes even naar Arco gluren. Wat zal die er wel van zeggen? Maar Arco zegt niets. Hij kijkt met grote verwonderde ogen naar vader en dan weer naar al het mooie om hem heen.

„Vertelt u er nog eens van, vader ?” bedelt Boni.

„Hè ja, toe . . .” vallen de anderen hem meteen bij.

„Van de schepping!” zegt Luci en ze zien al aan vader's gezicht dat hij het doet.

Vader gaat rustig zitten tussen de hoge bomen aan de rand van het bos.

Op zijn gezicht weerspiegelt zich nog wat rood van de avondhemel en alles om hem heen heeft nu zo'n wonderlijke, warme glans.

De kinderen schuiven dicht bij hem.

Boni is gauw vlak naast vader gekropen, maar dan bedenkt hij dat Arco er ook nog is en vlug staat hij op om zijn plekje aan hem af te staan.

„Vroeger was er niets . . .” begint vader.

De kinderen knikken naar Arco dat ze dat wel weten en Luci moet het even laten horen ook, precies zoals het in de Bijbel staat. „De aarde nu was woest en ledig.”

„Maar God was er wel!” komt Boni nog gauw.

„Hè, houden jullie nu je mond,” moppert Rudi, „vader kan het heus alleen wel af en dat is veel fijner.”

Luci en Boni kijken even kwaad naar hem, maar eigenlijk heeft hij toch wel gelijk.

„Nu,” begint vader dan nog eens, „heel vroeger, veel, héél veel eeuwen geleden, was er nog niets. Geen bomen, geen bloemen, geen planten, geen mensen, geen dieren en . . . het was overal donker, want de zon was er ook niet, dus was er ook nog geen licht. Het werd nooit dag.

Alleen God was er. En God is héél machtig. Hij wilde dat de aarde bebouwd en bewoond zou worden en dat er dagen en nachten kwamen.

En toen sprak God: Daar zij licht. Dat was het begin van de schepping.

God schiep toen ook de bergen en de dalen, de planten, de bomen en alle prachtige bloemen. De blauwe hemel, de zon, de maan en de sterren. Alles maakte God. Ook de vissen in de zee en de dieren op de velden en in de bossen en de vogels in de lucht . . .

En eindelijk, op de zesde dag, de laatste dag van de schepping, maakte God ook de eerste mens. Dat was een man. En God noemde hem Adam.

En die Adam mocht wonen in het Paradijs. Dat was een prachtige, grote tuin, waar de mooiste bloemen en de mooiste planten groeiden, die je maar bedenken kunt. De dieren leefden daar ook. Zelfs leeuwen, tijgers en wolven liepen zomaar met alle andere dieren om Adam heen, zonder hem kwaad te doen. Dat kon niet, want er was nog geen zonde op de aarde.

Adam was heel gelukkig in die prachtige hof en toch zag God wel dat hem iets ontbrak. Hij was er heel alleen, er was niemand om mee te praten en toen, terwijl Adam sliep, schiep God Eva en zij werd

Adam's vrouw en ze woonden samen heel gelukkig in dat mooie Paradijs."

„Hè," zucht Arco, „net een sprookje."

„Ooh!" daar schrikken de kinderen van. Hoe kan Arco nu zoiets zeggen.

„Het is . . ." begint Boni, maar vader kijkt hem aan en schudt van nee. Boni moet nog even z'n mond houden.

„Ja," zegt vader, „het lijkt ook wel een sprookje, hè Arco. En toch is het dat niet. Weet je wat het verschil is? Sprookjes hebben de mensen zomaar bedacht en dit is echt gebeurd."

Arco kijkt een beetje verlegen, want hij voelt zich alweer dom. En hij denkt: „Hoe kan dat nu allemaal echt gebeurd zijn? Hoe kunnen er nu zoveel dingen zijn, die de kinderen hier wél en ik niet weten?"

„Maar . . ." zegt hij, „hoe weet u dat dan allemaal?"

„Staat in de Bijbel!" zegt Boni rap.

Arco knikt. Ja, de Bijbel heeft hij al gezien.

„Ja jongen," zegt vader weer, „en er staat nog veel en veel meer in, dan ik hier even kan vertellen."

Vader kijkt eens naar de lucht, die na het verflauwen van de gouden gloed, begint te verdonkeren.

„Even nog?" bedelen de kinderen om hem heen.

Vader knikt. Zijn ogen gaan naar Arco, die helemaal niets weet, van wat er in het boek van God staat.

„Nu dan. Er gebeurde iets heel vreselijks in het Paradijs.

Er waren daar niet alleen prachtige bloemen, maar ook vruchtbomen. Met heerlijke vruchten er aan. God had tegen Adam en Eva gezegd: „Jullie mogen van alle bomen de vruchten eten, behalve van de boom die in het midden van de hof staat, waaraan de allermooiste vruchten hangen."

Op een keer kwam er een slang bij Eva. En in die slang was de Satan, de boze vijand van God. Eva wist niet dat die slang zo boos was, want het dier deed juist heel lief en vriendelijk tegen haar. De slang zei: „Hoor eens Eva, als je een vrucht van die boom eet, die mooie daar, word je net als God."

„O nee," zei Eva geschrokken, „dat mag niet, God heeft het juist verboden."

„Toe maar hoor,” zei de slang weer, met een nog veel liever stemmetje, „doe het maar gerust, het kan echt geen kwaad.”

Ja, Eva wilde wel graag en die vrucht zag er zo heerlijk uit. Maar als het nu niet mocht . . .!

„Toe maar hoor . . .” zei de slang nog eens.

Ooh . . . en toen nam Eva zo'n prachtige vrucht en ze gaf Adam ook een stukje en samen aten ze er van.

Nu was het te laat. Toen ze gegeten hadden, wisten ze meteen dat ze kwaad hadden gedaan. Zonde! Ze werden bang en kropen weg in het verste hoekje van de hof. Daar zou God hen niet kunnen vinden.” De kinderen zuchten er even van. „He, wat jammer was dat toch!”

„Ja,” zei vader. „En het hielp niets of ze wegcropen! God vond hen toch, want God kan alles zien wat op aarde gebeurt. Al gebeurt het in het donkerste hoekje.

Toen riep God Adam en Hij zei: „omdat je gezondigd hebt, moet je weg uit deze hof en Eva ook en jullie mogen er nooit meer in komen en jullie zult nooit meer echt gelukkig zijn zoals hier. En al de mensen die nog op de aarde zullen wonen, óók niet!”

Vader zwijgt en dan fluistert Luci: „En daarom kwam de Here Jezus, hè vader, om de mensen toch gelukkig te maken?”

Vader springt op. „Ja, maar dat vertel ik op een andere keer, we gaan nu naar huis.”

Ze kijken nog even in het dal, waar de zon niet meer op de huisjes schijnt. De lange, zwarte schaduwen zijn ook verdwenen. Alles ligt in de grijze schemer.

Maar achter hen, in het bos, is het al echt donker. Griezellig donker.

Arco moet aan het verhaal denken. Het was prachtig, maar . . . zou dat nu heel echt waar zijn? En zou God . . .?

Hij moet het vragen en gaat dicht naast Boni lopen.

„Hoor eens . . .” fluistert hij . . ., „kan God ons nu echt zien, nu we hier in het donker lopen, helemaal onder de bomen?”

„Ja,” fluistert Boni terug, „overal.”

Arco zucht er van. Het is ook zo vreemd . . .!

„En als je ongehoorzaam bent,” wil Arco weten, „wordt God dan echt boos?”

„Ja, dan bedroef je God,” zegt vader. „Maar als je er spijt van hebt en om vergeving vraagt gaat het weer over.”

„O.” Meer zegt Arco niet en hij laat ook niet merken, dat hij er toch nog niets van begrijpt. Het is niets prettig als je alleen zo dom bent en de anderen weten alles. Zelfs die kleine Boni.

Ze lopen stilletjes verder en dan begint Luci weer te zingen.

De anderen doen ook mee, behalve Arco, want hij kent het versje niet.

De Heer, die in den Hemel woont.

En in elk ned'rig hartje troont.

Is ons nabij, bij dag en nacht.

Houdt over ons getrouw de wacht.

Er komen nog veel meer versjes. De meesten kan Arco niet meezingen. Maar dat hindert niet. Hij vindt het toch fijn.

HOOFDSTUK VI

Op zoek

De middag is heet.

Vréselijk heet.

Dat is al een paar dagen zo en lui liggen Rudi, Boni en Arco op hun rug in het koele bos.

Ze hebben alleen maar een broekje aan. Verder zijn ze lekker bloot.

Arco is al bijna net zo bruin als de andere jongens.

„Jammer dat jullie hier geen zwembad hebben,” zegt hij, „dan konden we fijn een duik gaan nemen.”

Rudi en Boni zien Arco met grote ogen aan.

„Kun jij dan zwemmen?”

„O ja!” pocht Arco, want hij zegt er niet bij, dat hij het alleen nog maar aan de hengel kan.

„Fijn!” zuchten Rudi en Boni en zij zeggen Arco niet, dat ze zelfs nog nooit een zwembad hebben gezien.

Maar . . . het zou best lekker zijn, nu in het frisse water.

Rudi springt ineens op en hij is meteen vergeten dat het pufwarm is.

„Ik weet wat! De waterval! Als we een eindje verderop gaan, in het beekje, is het niets gevaarlijk.”

„Jaaa . . . dat doen we!” juichen de anderen.

„En dan leer jij ons zwemmen, Arco!”

„O best. Er is niets aan. Je slaat je armen en benen maar uit . . . zo.”

Languit ligt Arco op z'n buik op de droge naalden de zwembewegingen voor te doen.

Maar . . . van binnen zit hij er toch wel een beetje mee. Als de jongens nu straks heus aan hem vragen of hij het doet?

„Kom mee!” Rudi sjort Arco aan z'n benen voort, zodat hij vreselijk begint te schreeuwen.

„Het is een heel eind lopen hoor!”

Alleen Boni blijft aarzelend staan.

„Rudi, we moeten toch eerst vragen . . . of we wel mogen.”

Rudi wordt kribbig.

„Ja hoor eens, zeker eerst nog weer naar huis lopen. 't Is nogal niet gloeiend. En 't is eigenlijk helemaal niet nodig dat we het vragen, want het mag altijd.”

Boni loopt mee en heel even denkt hij er nog aan, dat moeder het toch heus verboden heeft, zonder vragen . . .!

Maar al gauw is hij het vergeten en dan trekken ze met z'n drieën verder het bos in.

Drie kleine, blote figuurtjes, onder de hoog-opgaande bomen.

Het is heel stil in het bos. Een heel enkele keer horen ze een vogel roepen. Soms ritselt er iets tussen de takken. Als ze een heel eind hebben gelopen, blijft Arco opeens staan.

„Wat hoor ik nu?”

Z'n gezicht staat een beetje angstig.

Het is ook zo'n vreemd geluid en hij kan niet begrijpen waar het vandaan komt.

Rudi en Boni blijven ook staan. Zij luisteren ook.

Even zien ze alle drie om zich heen en dan begint Rudi hard te lachen.

„O, dat is 'm nou!”

„Wie?”

„De waterval!”

Rudi zet het meteen op een lopen.

De anderen achter hem aan.

Dat het zo vreselijk heet is, daaraan denken ze niet meer.

Maar Arco moet af en toe toch even stil staan, om te luisteren naar dat vreemde geluid, dat steeds sterker wordt.

Ten slotte dreunt het door het bos en dan ziet hij iets schitteren tussen de bomen. Iets wits, iets zilverigs, iets schuimigs. Iets dat naar alle kanten heenspat.

Het bos wordt lichter. De bomen staan hier verder van elkaar en ze komen nu bij de hoge, groene varens. Ze lopen er dwars doorheen tot bij het bruisende, neerstortende water.

In het midden is een brede stroom, maar opzij valt het water glad en groenig over de rotsblokken, terwijl het beneden kolkend tussen en over de glibberige stenen verder stroomt.

De jongens staan vol ontzag naar het neerdreunende water te kijken en dan zegt Arco wat onthutst: „Maar hier kun je toch niet zwemmen?”

Rudi en Boni lachen. „Nee zeg, die is goed, zeker tussen die keien. Nou dat weten wij ook wel hoor!”

„Maar,” zegt Rudi dan wat zachter, „we kunnen hier wel pootje baden, als het maar mocht.”

Meteen kijkt hij Boni aan en Boni hem.

Ze weten immers best dat het hier beslist niet mag, tussen de grote stenen, die moeder zo gevaarlijk vindt.

Verderop mag het wel, waar het water wat kalmer wordt. Maar . . . dan wil moeder toch nog, dat ze het eerst vragen.

„Maar waarom mag dat dan niet?” vraagt Arco. „Het lijkt me hier juist zo leuk en het is toch niet diep.”

„Nee, dat is het niet.”

Rudi speelt even met z'n tenen in het water, dat vlak langs hen stroomt. Hè, wat lekker koel is dat.

„Weet je wat het is? Moeder is bang dat die stenen gaan verschuiven en dat we daardoor ongelukken krijgen.”

„O!” Arco staat al met allebei z'n voeten in het water.

Hij kijkt ook naar de stenen en kan niet begrijpen, wat voor gevaarlijks daar nu aan is.

Hij voelt eens even aan zo'n grote kei. „Nou, die zit goed vast hoor!”

En dan zien Rudi en Boni elkaar weer aan.

En allebei denken ze meteen aan hetzelfde.

Aan iets, dat onder die glibberige stenen moet zitten.

Aandachtig turen ze in het water dat heel helder is.

Ze kunnen tot op de bodem zien en daar bewegen groene waterplanten zacht heen en weer.

En . . . o . . . fonkelt daar ook iets?

Ineens zegt Rudi het. Hij komt vlak voor Arco staan en Boni is er meteen met z'n neus bij.

„Hoor eens,” fluistert hij, „wij weten een geheim . . . er zit goud in de waterval!”

„Ha!” lacht Arco. „Goud! Laat jij je wat wijsmaken!”

Rudi kijkt kwaad.

„Jô, schreeuw niet zo. Niemand hoeft het te horen. En we weten het heel zeker, want we hebben het per ongeluk afgeluisterd. Hier, tussen de varens.”

„Ja,” knikt Boni heftig. „Van de Groene en nog een andere man. Wij waren weggekropen, daar, tussen de varens, voor Luci en Oscar.”

„Ja,” Rudi wil ook zijn deel van het gebeurde vertellen, „en toen kwamen die mannen er aan en ze bleven vlak bij ons staan. En toen hoorden we het. En van de zomer,” Rudi’s stem wordt zachter, „komt er een heleboel werkvolk om te zoeken.”

„Van de zomer?” zegt Arco, „het is toch al zomer.”

„Ja,” Rudi kijkt weer kwaad omdat Arco hem nog niet gelooft, „maar de zomer is toch zeker nog niet om.”

Arco plonst opeens hard met allebei z’n voeten in het water, zodat het hoog opspat. „Nou, laten we het dan gaan zoeken! Dan vinden wij het. Waarom hebben jullie dat niet eerder gedaan?”

„We mogen hier toch immers niet.”

„Nou, je vader dan.”

„O, maar hij gelooft het niet.”

Arco waadt al een eindje door het water, dat hem tussen de stenen al haast tot aan z’n knieën reikt.

Hij bukt zich eens . . .

Rudi en Boni kijken gespannen toe.

Dan zien ze elkaar weer aan. Hun ogen vragen . . . zouden wij ook?

„Toe Rudi, we doen het. Als we goud meebrengen kan moeder iets heel moois kopen.”

„Ja en vader ook!”

„Nou, dan vinden ze het toch zeker wel goed!”

„Ja, natuurlijk! Vooruit!”

En dan opeens staan ze óók in het koele water te springen.

„Brrr,” even rillen ze, zo koud is het aan hun voeten en op hun blote rug, waarop druppels spatten van de waterval.

Arco komt gauw naar hen toe en dan dansen ze van plezier in het

rond. Boni maakt het nog mooier. Hij bukt zich en gooit handen vol water naar de anderen.

„Hou op!” schreeuwt Rudi. „M'n broek! Je gooit hem kletsnat!”

Even ziet Boni onthutst toe. Ja, Rudi heeft gelijk. Maar dan weten ze daar ook raad op.

Vlug naar de kant. Broeken uit en daar drogen.

Een ogenblik later liggen de drie natte broeken bovenop de varens.

Nu kunnen ze zoveel water naar elkaar gooien als ze maar willen en in straatjes loopt het telkens langs hun bruine, blote lijven.

Heerlijk is dat.

Het wordt een dol, wild spelletje.

Ze plonzen opnieuw in de kolkjes tussen de stenen, en gooien weer handen vol water naar elkaar.

Tot Boni op iets scherp trapt.

„Au! M'n teen!”

Hij kijkt naar z'n voet. Naar de bodem waarop hij staat . . . ineens bukt hij zich . . . z'n hand zoekt tussen de groene planten . . .

„Jongens!” schreeuwt hij.

Hè, hij zag toch iets glinsteren?

„Daar!”

Ja, daar glanst iets op de donkere bodem.

Hij grijpt . . . iets scherp heeft hij beet . . .

Nu komt z'n hand naar boven. Het water sijpelt tussen z'n vingers door.

„Heb je 't?” schreeuwt Rudi.

„Ja!” Boni houdt z'n hand nog stijf in een vuist.

Voetje voor voetje loopt hij voorzichtig naar de kant. Als het hem ontglipt en weer in het water terecht komt . . .

Arco en Rudi volgen hem. Toch een beetje jaloers dat zij het niet hebben gevonden. Maar . . . er zal nog wel meer zijn. Eerst dit maar in veiligheid brengen.

Aan de kant kijken ze eerst nog even geheimzinnig rond of niemand hen kan zien.

Denk je in, dat de Groene er juist aan kwam!

Maar er is geen mens te ontdekken.

Dan staan ze met z'n drieën in een kringetje.

Voorzichtig spreidt Boni z'n vingers open . . .
Ja . . . op z'n handpalm glinstert iets geels . . .
„Oooh!”
Maar dan beginnen Rudi en Arco tegelijk te schateren.
„Pats!”
Voor Boni ergens op bedacht is, geeft Rudi een harde klap onder zijn hand.
„Lelijkerd!”
Boni schreeuwt van spijt en schrik.
Het steentje vliegt met een wijde boog omhoog en komt een eind verder tussen de varens terecht.
Boni staat onbeweeglijk. Ga daar nu maar zoeken.
Dan wordt hij woedend op Rudi, die hem dat leverde.
„Akeligerd!” huilt hij.
Meteen wil hij op Rudi afspringen, maar die ontwijkt hem vlug en rent met Arco weer het water in.
Boni gaat boos tussen de varens zitten.
Voor hem is de aardigheid er meteen af.
Het steentje was toch erg mooi, al was het dan geen goud. En . . . hij had het nog niet eens goed gezien.
Weer gaat er een woedende blik naar het water.
Die Rudi ook . . .
Hij blijft zo maar in z'n eentje zitten mokken, tot hij ziet dat Rudi en Arco aan een grote steen staan te wrikken.
Zouden ze . . .
Hup! Boni springt toch maar weer overeind.
Daar moet hij bij zijn.
Hij spettert extra hard door het water.
„Zien jullie wat?”
„Ja goud!” spot Arco. Maar het is niet waar. En die grote steen kunnen ze zelfs nog geen millimeter van z'n plaats krijgen.
Nu ze eenmaal begonnen zijn, geven ze het zoeken toch niet dadelijk op.
Overal speuren ze in het heldere, wegvloeiende water.
Telkens weer zien ze iets schitteren en altijd weer is het zo'n geel steentje, zoals Boni het eerst gevonden had.

En Boni vindt die óók mooi.

Al gauw heeft hij z'n handen vol, want al is het dan geen goud, die leuke, gele steentjes wil hij toch ook wel mee naar huis nemen.

En nu mist hij z'n broekzakken.

Telkens als hij een handjevol heeft, moet hij naar de kant en daar brengt hij dan z'n schat op een vochtig stukje mos in veiligheid.

Rudi zal nu niet meer zo flauw zijn, ze weg te gooien.

Rudi en Arco zoeken geen steentjes. Zij zijn er van overtuigd dat het goud onder de keien moet zitten.

Telkens staan ze ieder aan een kant, aan zo'n steen te duwen en te trekken en eindelijk vinden ze er één, die niet zó groot is en ook niet zó dik.

Die nog eens proberen . . .

„Ja!” schreeuwt Rudi, „hij beweegt!”

Boni komt er nu ook bij.

Hij gaat meehelpen aan Rudi's kant.

Samen duwen ze met al hun kracht.

Arco trekt . . . achteruit . . . zijn armen om de steen heengeslagen.

Er komt nu echt beweging . . .

Even moeten ze uitblazen en dan beginnen ze opnieuw.

„Een . . . twee . . .” telt Rudi.

Ze zetten zich schrap . . . duwen met hun schouder . . .

Arco trekt . . .!

En dan opeens laat hij los. Hij springt achteruit en rolt op z'n rug, kopje onder in het schuimende water.

De steen kantelt achter hem aan, een slag om, Rudi en Boni er bovenop.

Ze schreeuwen allemaal door elkaar.

Rudi en Boni schuren hun blote lijven tegen de ruwe uitsteeksels, als ze opzij van de steen afglijden, in het water dat troebel is geworden door de losgeweekte aarde.

Meteen zien ze aan de andere kant Arco's druipend hoofd proestend boven het water uitkomen.

„Au!” huilt Arco, „help me dan!”

Z'n ene been ligt vastgeklemd onder de steen. Hij kan hem er niet onderuit trekken.

Half zittend leunt hij in het water op z'n handen.

Rudi en Boni staan er een beetje onnozel bij. Ze weten niet wat ze moeten beginnen.

„Rol em dan om!” huilt Arco weer.

O ja, dat kunnen ze doen.

Maar . . . het is niet zo eenvoudig.

De steen ligt nu in de lengte en steekt niet eens zo heel ver boven het water uit.

Met z'n tweeën, nog een beetje beverig van de schrik, kunnen ze er geen beweging in krijgen.

Arco huilt nog steeds.

„M'n voet gaat er af! O, m'n voet . . .”

Rudi en Boni staan radeloos. Ze kunnen niets beginnen en er is geen mens in de buurt.

En toch, denkt Rudi, moet er hulp komen.

Maar hoe?

Naar huis gaan en vader halen . . . ? Nee, dat durft hij niet.

Als hij eens . . . een heel eind verderop aan de beek staat een houten huisje. Daar wonen 's zomers wel eens mensen.

Ja, dié . . .!

„Boni, jij blijft bij Arco,” commandeert hij, „dan ga ik hulp halen.”

„Nee!” huilt Arco, „je mag niet weggaan. Dan ga ik dood!”

Maar Rudi luistert niet naar hem.

Hij waadt naar de kant. Schiet z'n broek aan over z'n kletsnatte body, duwt de varens wijd vaneen om er door te komen en holt dan het bos in.

Arco en Boni blijven samen achter.

Arco bang, omdat hij er misschien nooit meer onderuit komt en Boni bang omdat Arco misschien wel dood gaat, als Rudi niet gauw met hulp komt.

Het duurt niet lang, of Arco wordt moe, van het leunen op z'n handen.

„Hou me eens vast!” zegt hij tegen Boni.

„Als ik me loslaat, val ik achterover, met 'm'n hoofd onder water en dan verdrink ik.”

Hij gaat vlak achter Arco staan, met z'n knieën en handen tegen Arco z'n schouders.

Boni is zo bij hem, blij dat hij iets kan doen.

Hij gaat vlak achter Arco zitten, met z'n knieën en handen tegen Arco z'n schouders.

Zo, nu kan Arco niets gebeuren en hij hoeft ook niet aldoor z'n handen zo stijf op de grond te houden.

Voor hen uit en om hen heen vloeit het water groenig en schuimend weg. Maar achter hen, bruist en buldert dreigend de waterval.

Het is een angstig geluid, nu ze niet weg kunnen uit dat akelige water. Op hun hoofden brandt onbarmhartig de zon.

Boni kijkt naar de kant. Naar z'n steentjes, die daar eenzaam en vergeten op een hoopje liggen. Hij heeft er toch fijn een heleboel. Hij kijkt ook naar de varens. Ze zien er zo beschuttend uit. Liefst zou hij daar nu tussen weg willen kruipen.

En waar blijft Rudi zo lang?

Hij had toch al terug kunnen zijn?

Of lijkt het alleen maar zo, dat hij al lang weg is? Omdat ze hier nu zo met z'n tweetjes zijn?

Arco en Boni zijn allebei heel stil.

Ze luisteren maar en turen het bos in.

En . . . hoe stiller ze zijn, hoe banger ze worden.

„Arco . . . doet je voet nog pijn?”

„Ja . . . o ja!” Opnieuw begint hij hard te jammeren. „M'n voet gaat er af! Er af!”

Boni weet zich geen raad. Hij voelt iets nats langs zijn gezicht lopen en het zijn nu geen druppels die van het neerbruisende water wegstuiven.

Hij huilt.

Heel stilletjes, zodat Arco het niet merkt.

En het nare is, dat hij die tranen ook niet kan wegvegen, want z'n knieën zijn vreselijk moe geworden, zo zwaar leunt Arco tegen hem aan. Hij houdt Arco's schouders nu met beide handen vast.

O, wat wordt hij daar stijf van. Straks laat ik Arco nog vallen, denkt hij. Maar dat mag niet. Dan verdrinkt Arco immers.

„Arco . . . hoor eens . . . ik kan je zo niet meer houden hoor.”

Voorzichtig laat hij Arco achterover zakken en die steunt nu weer met z'n handen op de bodem, onder water.

„Hè!” Boni rekt zich uit en staat even rechtop. Hij kan nu over de varens heen het bos inkijken. Van Rudi is nog niets te zien. Waarom blijft die akelige jongen ook zo vreselijk lang weg.

„Houd me vast!” roept Arco, alweer bang.

„Ja!”

Boni glijdt weer achter hem op de grond, maar nu met z'n rug naar Arco toe.

En zo, met de ruggen tegen elkaar, kunnen ze het wel weer een poosje volhouden.

Boni zit met z'n gezicht naar de waterval.

Die lijkt nu zo dichtbij.

Griezelig . . . !

In brede banen komt het water bruisend en brullend over de bruin-groene rotsen. Het stormt recht op Boni af en soms moet hij even z'n ogen dicht doen, want als hij er lang naar blijft kijken, lijkt het net of het zich bovenop hem zal storten.

En nog steeds geen Rudi.

„Zie je nog niets?“ Arco zit nu weer doodstil en jammert ook niet meer zo akelig.

„Nee, Boni . . . ik denk . . . dat Rudi verdwaald is. En straks wordt het donker . . .”

„O, maar verdwalen dat bestaat niet. Rudi weet overal de weg.”

„Ja maar, ook in dit bos?“

„Ja ook in dit bos. Zit je nog goed?“

„Ja . . . o nee!“ En dan begint Arco toch weer te huilen. „Ik denk dat m'n voet er af is, ik voel hem niet meer.”

Boni wordt stijf van schrik.

Arco z'n voet er af . . . en dan is het mijn schuld. En van Rudi. Ja, van hem ook.

„Boni!“

„Ja?“

„Het is echt waar hè, dat de Here God je altijd ziet en hoort.”

„Ja.”

„Hier ook?“

„Ja, hier ook . . . !”

„Dan kan Hij ons toch helpen.”

„Ja . . . , natuurlijk!“

„Nou dan . . .”

„Maar dan moet je ook bidden.”

„Doe jij dat dan!“

Een poosje blijft het stil.

Boni weet wel, als je berouw hebt, mag je wel bidden en dan hoort de Here je ook.

Ja, dat wordt moeilijk, want Boni hééft er eigenlijk geen spijt van. Het was toch wat fijn geweest, als ze het goud hadden gevonden.

Dan waren vader en moeder ineens rijk. Maar nu . . . geen goud. En . . . Arco geen voet meer.

O, en dan grijpt de angst hem weer aan. Nee het mocht niet. Het mocht niet. Het was tóch ongehoorzaam. Misschien gaat Arco wel dood.

„Nou?” vraagt Arco. „Doe je het nog?”

„Ja . . .”

Boni kijkt omhoog. Tussen de groene bomen ziet hij een stukje blauw van de hemel. Hij vergeet z'n ogen dicht te doen. Hij blijft naar boven kijken. Naar de hemel, waar de Here woont.

„Lieve Here . . . zegt hij hardop. „Wilt U ons vergeven dat we kwaad deden en wilt U ons helpen en mag Arco z'n voet er aanblijven? O, we zijn zo bang, Here . . .! Amen.”

Ja, nu zijn ze toch geruster en zo wachten ze weer.

Ze weten niet, dat Rudi heel hard naar het huis is gelopen, een eind verderop aan de beek.

En ze weten ook niet, hoe Rudi daar buiten adem aankomt en met bonzend hart van het harde lopen en van angst om Arco, aan de deur staat te rammelen, en als er maar steeds niet wordt opengedaan met z'n vuisten op de gesloten luiken gaat trommelen . . .!

Tot hij opeens schrikt van een stem. Een boze, harde stem. Niet uit het huis. Maar achter hem, vlak achter hem.

„Hei jongen, wat voer jij daar uit?”

Rudi draait zich om.

En . . . daar staat de Groene . . .!

„Ik . . . ik . . . Arco . . .” stottert hij.

„Je ziet toch dat het huis gesloten is. Vooruit, maak dat je weg komt!”

„Wie is Arco? Je hond?”

„Nee . . . Arco is m'n vriendje. Hij is bij de waterval. Onder een steen.”

„Hè?” De Groene grijpt Rudi met een grote hand bij z'n blote schouder.

Even krimpt Rudi in elkaar, zo zeer doet dat.

„Wat vertel je nou voor onzin? Een jongen onder een steen bij de waterval? En wat moet jij hier dan?”

„Hulp halen.” In Rudi z’n ogen komt weer die vreselijke angst. Om Arco. Als het te laat is?

De Groene ziet het en hij begrijpt nu ook alles. Hij vraagt niets meer.

„Kom mee!” zegt hij enkel en meteen beent hij met grote stappen het bos in.

Rudi draaft achter hem aan en kijkt maar aldoor naar de zwarte laarzen voor hem, die hij zo moeilijk bij kan houden en dan opeens heeft hij het gevoel of hij Klein Duimpje is met de Reus . . .!

Zo gaan ze door het bos, waar het geluid van de waterval weer steeds duidelijker wordt. Al gauw dreunt het om hen heen en dan zijn ze ook al bij de varens.

Lenig, maar van binnen o zo bang om Arco, schiet Rudi er dwars door heen en dan ziet hij de jongens. Rug aan rug zitten ze, tot hun buik in het water, bij de grote steen.

Heel hard roept hij: „Oehoei! Oehoei!”

Arco steekt z’n hand omhoog en Boni draait met een ruk z’n hoofd om. Bijna was hij opgesprongen, maar gelukkig denkt hij er bijtijds aan, dat Arco dan weer achterover in het water zal vallen.

Maar . . . hij heeft ook gezien dat de Groene er bij is.

Angstig gluurt hij over z’n schouder naar hem, als hij met z’n hoge laarzen door het water stapt.

Arco begint weer te huilen. „Ik zit vast!”

De man zegt niets.

Hij slaat z’n sterke armen om de steen heen, trekt hem naar zich toe en rolt hem dan om.

Arco is bevrijd.

Hij schiet meteen een eindje naar voren en Boni, die hem nu geen steuntje meer hoeft te geven, springt vlug overeind.

Om Arco’s voet zuigt het borrelende water de modder van de bodem naar boven. Arco kijkt er naar, maar beweegt zich niet.

„Vooruit!” commandeert de man en hij pakt Arco van achter onder z’n armen. „Jullie houdt ieder een been vast.”

„O nee!” roept Boni hard en vol schrik holt hij het water uit, de varens in. Nee, hij durft dat been niet vast te houden en er naar te kijken. Een been zonder voet . . .

„Dan jij maar,” zegt de man nu tegen Rudi, die eigenlijk ook wel weg zou willen hollen. Hij wijst Rudi dat hij Arco's benen bij de knieën vast moet houden en zo uit het water tillen.

Rudi doet z'n best. Hij beeft er van. En o, wat houdt Arco zich akelig stijf.

„Een-twee,” telt de man, „hup!”

Heel voorzichtig tillen ze Arco boven het water uit. Boni blijft op een afstand achter de varens. Bang, dat hij toch nog de voet op zal moeten rapen.

O, daar komen ze aan. Gauw, Boni laat zich vlug op de grond zakken, zodat ze hem niet meer kunnen zien.

De man en Rudi letten niet op Boni, ze kijken naar Arco's benen, en dan ineens zien ze twee grote tenen boven het water komen, twee hele voeten, twee hele benen. De ene voet is wel spierwit, maar hij zit toch nog aan het been vast.

Gelukkig.

Zo wordt Arco het water uitgedragen en op het mos gezet.

De Groene hurkt naast hem neer.

Hij bekijkt het been, waaraan niets anders is te zien, dan een paar ontvellingen, daar waar de steen langs schuurde.

Dan pakt hij zacht de voet beet en bekijkt die van alle kanten.

Arco trekt een angstig gezicht, maar pijn heeft hij niet.

En door niemand gezien, aan de bosrand, achter de varens, duikt Boni's hoofd weer op boven het groen. Hij durft niet te komen! Voor geen geld, maar hij is toch wel erg nieuwsgierig naar wat daar verderop gebeurt.

Hij ziet dat de man tegen Arco praat, maar verstaan kan hij niets.

„Je bent er wonderlijk goed afgekomen jongetje. En denk er om, in 't vervolg niet meer van die woeste spelletjes doen.”

De jongens knikken en Rudi beduidt gauw tegen Arco dat hij z'n mond moet houden. Nee, een woest spelletje deden ze niet, maar wat ze wel deden, daar zwijgen ze over.

„Ja jongen,” zegt de man dan weer, „je been had wel verpletterd kunnen zijn.”

Rudi denkt beschaamd aan moeder. Daar is ze nu altijd zo bang

voor en nu was Arco bijna dat ongeluk overkomen. En . . . door mijn schuld, denkt hij er bij.

De Groene springt overeind en loopt nog eens het water in.

Hij bekijkt de steen van alle zijden. Juist die kant, die op Arco's voet is terecht gekomen, is wat uitgehold en dik met mos begroeid.

Hij wenkt Rudi. „Kom eens hier, jij!”

Rudi gaat al en plentst door het water naar hem toe.

„Kijk hier maar eens. Die uitholling en dat mos, dat is zijn behoud geweest. Jongen, jongen, wat hebben jullie gevaarlijk spel gespeeld.”

Weer denkt Rudi aan het goud en weer kan hij niet zeggen dat het geen spel was.

Brrr . . . Rudi rilt er van, als hij aan Arco denkt. Net of het water opeens erg koud is. Denk je in, dat die steen niet hol was geweest en zonder mos. . . dan had Arco nu z'n ene voet misschien niet meer . . .

Intussen is Boni voetje voor voetje door de varens heen toch weer dichterbij gekomen. Hij ziet z'n broek liggen. Gauw schiet hij er in. Daar liggen de gouden steentjes. Toch zonde om die hier te laten. Hij graait ze bij elkaar en stopt ze in z'n zakken. Zó, die heeft hij tenminste.

Arco heeft hem al gezien. „Toe, geef mijn broek ook eens aan. Ik zit hier zo gek.”

„O ja . . .” Boni zoekt de broek, maar kijkt niet naar Arco. Die voet . . . die er misschien naast ligt.

„Doet het pijn . . .?” Maar dan, voor Arco kan antwoorden, kijkt Boni toch. En hij ziet de voet. Heel gewoon aan het been.

„O!” roept hij verrukt, „hij zit er aan!”

„En hoe moeten we dat mannetje nu naar huis krijgen?” vraagt de Groene als ze met z'n drieën om Arco heen staan.

„Kun je lopen?”

Arco haalt z'n schouders op. Een beetje verontwaardigd. Hoe kan die man dat nu vragen. Eerst denken dat je voet er af is en dan ineens lopen . . .

„Nou, dan maar eens proberen.”

De man zet hem overeind op één been, maar houdt hem tegelijk stevig vast.

„Probeer nu maar eens of je op die voet kunt staan.”

Vol spanning kijken ze allemaal naar Arco's benen.

En ja, daar staat hij dan, alleen op de zere voet. Hij doet een stapje. Ja, het gaat.

Maar de Groene schudt z'n hoofd. „'t Lijkt me toch niet verstandig om er helemaal mee naar huis te lopen. Kom maar hier. Hij hurkt weer en nu kan Arco op z'n rug klimmen. Ze moeten opeens allemaal lachen en dan gaan ze in optocht door het bos. Arco voorop. Hoog boven de jongens uit.

Op een zijweggetje, dicht bij huis, zet de man hem neer.

„Zo, nu nemen jullie hem maar tussen je in, dan kan hij het laatste stukje wel hinkelepinken. Dan weet je meteen, of het gaat. En zeg maar tegen je moeder, dat ze er vannacht een nat verband om doet, met azijn.”

En weg is de man.

Daar staan ze nu, een beetje beduusd, naar z'n brede rug te kijken, die al gauw tussen de bomen verdwijnt.

„We hadden hem moeten bedanken,” zegt Rudi, als ze niets meer van hem zien.

„Ja, dat hadden we zeker,” daar zijn Boni en Arco het mee eens, maar nu is het te laat en spijtig kijken ze het bos in.

„Ja, maar hij ging ook zo ineens weg,” zegt Rudi en hij kijkt Arco aan.

„Had ik het straks maar meteen gedaan,” zegt Arco.

„Ja.”

Het helpt niet of ze er nu nog over praten. De Groene is verdwenen.

Ze kunnen hier ook niet langer blijven treuzelen, want het wordt hoog tijd om naar huis te gaan.

Erg veel zin hebben ze niet, want als vader alles hoort zal er wel iets voor hen zwaaien.

„Pfff” wat is het nog warm. Boni merkt het opeens weer.

„Ja,” zuchten de andere twee. „Vreselijk.”

Even puffen en blazen ze nog, maar dan zegt Rudi: „Laten we nu maar opschieten.” Meteen pakt hij Arco bij z'n arm.

Maar Arco rukt zich los.

„Niks hoor! Ik kan best alleen.”

En ja het gaat, al is het wat moeilijk, omdat z'n been toch wel een beetje zeer doet.

Het laatste eindje naar huis hebben ze het weer gloeiend, want de hitte is in het bos, buiten het bereik van de waterval, als in een broeikas blijven hangen.

Vader en Oscar zijn al thuis. Ze zitten met Luci op de bank tegen de buitenmuur. Moeder is bezig het eten klaar te maken. Ze heeft al eens het bos in gekeken, waar de jongens toch blijven.

Als ze klaar is, gaat ze naar buiten en dan ziet ze al gauw het drietal aankomen.

Arco in het midden, hinkeldepink.

„Gevallen?” vraagt moeder, die het eerst niets erg vindt. Arco loopt nog en de jongens hebben zo vaak wat.

„Nee . . . ja . . .” De jongens zeggen maar wat door elkaar en dan ineens ziet Rudi tot z'n grote ergernis dat Boni begint te huilen. Waarom doet dat akelige jong dat nu?

Er is iets gebeurd, weet moeder meteen.

Ze zwijgen alle drie.

„Nu, kom er eens mee voor de dag!”

„Ik heb . . .” hakkelt Arco . . . „een steen op m'n voet gehad.”

Moeder kijkt nu toch wel bedenkelijk. Een steen? Luci staat er ook al met haar neus bovenop.

„Ja . . . m'n voet doet zeer. Enne . . . of u er een nat verband om wil doen . . . met azijn.”

Vader, die het ook heeft gehoord, schiet in de lach. Asjeblijft! Het recept van de dokter er bij. Wie heeft dat voorgeschreven?”

Maar als hij het drietal dan zo schuld bewust ziet staan, begrijpt hij wel, dat er meer is gebeurd dan dat er zomaar een steen op Arco's voet terecht is gekomen.

„Wat hebben jullie eigenlijk uitgevoerd?”

Zwijgen.

„Nu Rudi?”

Rudi schokt onwillig met z'n schouders.

Waarom moet hij het nu juist weer zeggen.

„Boni?”

„Bij de waterval geweest,” fluistert een zacht stemmetje.

„En moeten jullie daar zo'n ongelukkig gezicht voor trekken?”

Weer geen antwoord, maar moeder heeft ineens alles begrepen.

Streng kijkt ze de jongens om de beurt aan.

„Jullie hebt tussen de stenen gespeeld!”

Drie hoofden buigen schuldig.

„En is er toen één gekanteld?”

„Ja,” zegt Boni opeens heel vlug en hij maakt het erg mooi, „we wilden het goud zoeken, dan kon moeder een mooie nieuwe japon kopen en vader een nieuw pak . . .”

Boni merkt niet dat vader en moeder elkaar even aankijken en dat er een klein, haast onzichtbaar lachtje om hun mond komt. Toch zijn ze allebei erg boos. Want als het werkelijk waar is, wat Boni daar vertelt . . .

„En verder?” zegt vader kort.

Ja, nu Boni eenmaal begonnen is, komen de anderen ook los en zo vertellen ze alles door elkaar heen.

Moeder schudt telkens haar hoofd. Zie je nu wel, dat er ongelukken van komen, denkt ze. Wat doen ze er ook, als het nadrukkelijk verboden is. Ze weten toch, dat het niet mag! En nu juist Arco . . . Ze krijgt het er benauwd van. Stel je voor, dat het wel erg was geweest . . .

Vader pakt Arco's been beet. Hij bekijkt de voet, die nu toch wat blauw begint te zien. En onderwijl kijkt Oscar over vader's gebogen rug heen, de drie verslagen jongens spottend aan. „Goudzoekertjes!” smaalt hij zachtjes, zodat vader het niet horen kan. Hij krijgt een woedende blik terug van Rudi en Boni. Luci neemt nu ook haar kans waar. Even gaat haar blik naar moeder of zij het niet merkt en dan fluistert zij: „. . . lekker toch niets gevonden!”

Rudi geeft een boze blik terug en maakt een gebaar van: wácht maar, nare meid!

„Boni stopt z'n handen in z'n zakken. Daar zijn de mooie steentjes, die heeft hij dan toch maar.”

„Ik begrijp niet dat je voet nog heel is,” komt vader's stem weer van omlaag.

„Dat komt omdat de steen aan één kant hol was,” zegt Arco met een benepen stem, „en zo dik met mos begroeid.”

„Ja,” valt Boni hem bij, „dat zei de Groene.”

Moeder is nog boos en het wordt steeds erger. „Wat zijn jullie ook voor kinderen. Arco kon het niet weten, maar jullie tweeën . . . jullie weten het best . . . vooruit, naar binnen, uit m'n ogen.”

De jongens willen wel gaan, nu moeder zo boos is. Gauw maar, voor het nog erger wordt!

Vader komt weer overeind. „Het is een groot wonder dat het zo is afgelopen.” Dan wijst vader's duim ook naar binnen. „Jullie kunt je gaan wassen en dadelijk na het eten naar bed.”

Rudi en Boni duwen elkaar haast het schuurtje binnen, waar het puf-heet is. Toe maar, voor er nog meer straffen komen.

„Ik vind het gemeen van vader,” moppert Boni, terwijl hij het water uit de emmer langs z'n armen laat lopen, „het is veel te warm om zo vroeg naar bed te gaan. Om te stikken.”

„Zeur niet!” zegt Rudi met een snauw.

„Nou, doe maar niet of jij het zo fijn vindt.”

Ze wassen zich zwijgend en, al is het water lekker fris, ze worden er toch nog veel heter van, gloeiend gewoon. O, het is ook zo benauwd hier.

„Zeg Boni,” komt Rudi dan opeens, „de steentjes! Die hebben we laten liggen! Ook zonde.”

„Ha!” Boni lacht hardop. Z'n druipende hand gaat in z'n broekzak. Er rammelt daar iets met een mooi zacht geluidje. „Hierzo!”

„Heb je ze toch?”

„Ik wel!”

Boni haalt er wat te voorschijn en die liggen daar dan op z'n vlakke hand.

Rudi buigt zich er over heen om beter te kunnen zien. In het schuurtje is het niet zo heel erg licht, want er is maar een klein raam.

En toch glanzen de steentjes nog als goud.

Rudi neemt er ook een in z'n hand. Een mooi gladgeslepen dingetje, haast zo plat als een knoop.

En de kleur . . . „Boni, hoor eens, weet je wat best kan,” aandachtig kijkt hij nog eens, „dat hier het goud in zit.”

„Ben je nou!”

„Ja, waarom niet.”

„Zijn jullie haast klaar?“ Het is moeders stem. „Eten!“

Boni duwt het hele zaakje vlug in z'n zak en Rudi mag er een houden, die dan ook in zijn broekzak verdwijnt.

„Teruggeven hoor!“ zegt Boni nog gauw.

En dan is er vanavond toch nog een verrassing. Moeder heeft de keukentafel buiten gezet en daarop staan de bordjes met de boterhammen. Lekker, ze behoeven nu niet in die snikhete keuken te eten.

Arco zit op een stoel en z'n been, waar om een zwachtel met azijn is gedaan, ligt op een andere.

Vader bidt. Hij vraagt als altijd een zegen voor het eten, maar nu dankt hij de Here ook, dat Hij de kinderen voor zo'n groot ongeluk heeft bewaard.

Als de boterhammen op zijn, kijken Rudi en Boni elkaar even aan. Zou moeder er nog om denken? Of vader? Zelf zullen ze heus niets zeggen.

Het lijkt goed te gaan. Moeder gaat met Luci de bordjes op elkaar zetten. Vader stopt z'n pijp. Ze letten geen van beiden op de jongens. Maar juist als moeder met de hele stapel bordjes naar binnen zal gaan, draait ze zich nog even om. „Rudi en Boni, jullie weet wat vader gezegd heeft, hè? Dadelijk naar bed!“

„Maar het is zo warm . . .“ sribbelt Boni nog tegen. Moeder hoort het al niet eens meer en vader kijkt over z'n pijp heel even naar de jongens, met een blik van: Pas op, geen praatjes.

En dan sluipen ze zachtjes naar binnen.

Gloeiend is het er en het lijkt wel, of al de warmte van de hele dag er is blijven hangen.

Zwijgend kleden ze zich uit. Boni legt z'n broek voorzichtig op de stoel, zo, dat de steentjes er niet uit kunnen vallen. Hij durft ze nu niet te voorschijn te halen, want als vader nog even binnen komt of moeder . . .!

Zonder iets over zich heen liggen ze even later in de warme kamer in het warme bed, met de ruggen naar elkaar toe, ieder zo dicht mogelijk bij de rand.

Toch blijven ze niet lang wakker, want ze zijn moe van de lange dag buiten, van de hitte en van het spelen. Als Boni een beetje indom-

melt, komt opeens de hele waterval schuimend en bruisend, ziedend en kolkend op hem af, een hele grote steen schuift mee en juist op het moment dat de steen boven op hem zal vallen, wordt hij met een schreeuw wakker.

Het is nog niet donker. Rudi draait zich met een ruk om en slaapt door.

Boni gaat overeind zitten. Hij ziet het weer: al dat water en de steen, die bijna op hem viel. Hij heeft het weer vreselijk heet, het zweet druipt uit z'n haar en hij voelt zich overal kletsnat.

Hij blijft rechtop zitten . . . Zou Arco al naar bed zijn? Toch niet eerlijk. Die heeft net zo goed kwaad gedaan en hij mag opblijven.

Wacht eens . . .! Voorzichtig wipt hij uit bed. Hij sluipt door de keuken waar nu niemand is. De buitendeur staat open. Zou hij durven? Stiekem om een hoekje kijken?

Op zijn tenen sluipt hij langs de muur. Ja, er zijn nog stemmen.

Een beetje voorovergebogen komt hij bij de voorkant van het huis. Even nog wacht hij en dan steekt hij z'n neus om de hoek. Daar zit moeder en . . . Arco! Arco met z'n verbonden been op een stoel. Hij zit lekker te lezen.

't Is net of Arco voelt, dat er naar hem wordt gekeken, want opeens kijkt hij op. Precies naar dat plaatsje waar Boni om het hoekje gluurt.

Hij schiet bijna hardop in de lach, maar Boni legt gauw een vinger op z'n mond. Dat helpt.

En toch merkt moeder ook iets. Ze kijkt naar Arco.

„Is je boek uit?”

„Nee . . .” Arco weet zo gauw niet, wat hij moet zeggen.

„Het wordt donker, jongen, zit je ogen maar niet te bederven.”

„Nee . . .” zegt Arco weer en hij bijt op het puntje van z'n tong, want langs moeder heen ziet hij nog steeds Boni's halve gezicht.

„We zullen nog even wachten tot de anderen terug zijn . . .”

Zo, dat weet Boni ook. Vader is met Luci en Oscar gaan wandelen.

Dan ziet hij dat moeder haar breiwerk in elkaar rolt. Nu wordt het gevaarlijk, maar eerst moet hij toch nog even een lange neus trekken tegen Arco en als die het dan haast niet kan houden van het lachen, sluipt hij terug langs de muur en door de keuken naar het warme bed.

Daar zit moeder en . . . Arco.

Maar als hij er in zal stappen, bedenkt hij dat hij straks z'n gebedje niet heeft gedaan. Rudi ook niet en die slaapt al. Het was ook nog zo vroeg en zo licht, net of ze niet echt naar bed gingen.

Hij zegt het gewone gebedje op van iedere avond, maar moeder heeft hem ook geleerd dat hij er zelf iets bij mag zeggen als het nodig is.

Boni moet aan vanmiddag denken.

„Lieve Here Jezus,” zegt hij zachtjes, „wilt U ons vergeven van vanmiddag en . . . ik dank U . . . voor . . . dat U Arco hebt gered.”

Arco kan ook niet dadelijk in slaap komen, als hij in bed ligt. Hij ziet ook telkens het water weer om zich heen en dan . . . ssjuuu . . . dan is het net of hij zich niet meer kan houden, of hij er achterover in zal rollen. Hij grijpt om zich heen en ja, dan ligt hij toch weer in z'n bed.

Hij denkt ook aan wat vader gezegd heeft, dat het een wonder is van de Here God, dat de steen zo gerold is dat z'n been toch haast niet is bezeerd. Ja, maar dat kan hij niet begrijpen.

HOOFDSTUK VII

Jan weet het ook

Arco's voet is de volgende dag nog blauw en daarom moet hij er mee op een stoel blijven zitten.

Saaï hoor, want eigenlijk zouden ze best weer naar de waterval willen. Zomaar, om een beetje te kijken. Langs de kant is het water ook helder en je kunt er best op de bodem zien.

De gele steentjes hebben ze bij Arco op een tafeltje uitgelegd. Er zijn grote en kleine bij, maar allemaal plat en mooi vlak.

Maar ja . . . wat is er nu aan steentjes!

„Geef mij er een paar . . .” bedelt Luci.

Even aarzelen de jongens, maar dan veegt Rudi opeens met z'n arm het hele zaakje naar haar toe.

„Hierzo . . .!”

„Nee!” schreeuwt Boni.

„Dat is gemeen! Ze zijn niet eens van jou! Ik heb ze mee naar huis genomen! Ze zijn van mij!”

Meteen heeft hij Rudi opzij geduwd en de steentjes liggen nu veilig op een hoopje op tafel tussen zijn armen.

„Doe niet zo flauw!” lacht Rudi hem uit.

Boni hangt voorover op het tafeltje, z'n borst op z'n armen. Alleen z'n hoofd tilt hij even op. Hij kijkt naar Luci die er met een pruilgezicht bij staat.

„Nou ja . . . een paar dan . . .”

Voorzichtig komt hij overeind. Toch nog bang dat de jongens de steentjes zullen weggrissen. Dan schuift hij er wat naar Luci toe.

„Hier dan.”

Luci is blij. Fijn, voor m'n winkeltje.”

Ze krijgt er nog een paar en nog wat . . .

Die Boni dan nog over heeft, gaan in een doosje en dat bergt hij zorgvuldig op.

„En wat zullen we nu doen?”

De jongens kijken elkaar eens aan. Natuurlijk moeten ze bij Arco blijven, maar het is saai hoor.

„Zullen we houtsnijden?” stelt Arco voor.

Rudi en Boni schateren.

„Houtsnijden . . . zeker in de zomer . . . nee hoor, dat doen we alleen maar 's winters als de kachel brandt en dan gezellig om de tafel.”

„Ja maar, dan ben ik er niet. Jullie kunnen het me nu toch leren.”

„Dat is waar. Maar in de zomer, dat is gek.”

En toch gaat Rudi maar eens naar het schuurtje om te kijken of er nog plankjes zijn. Het is toch eigenlijk wel leuk als Arco het ook leert.

Gelukkig, moeder vindt er nog een paar. Ze krijgen de mesjes en dan is het uit met de verveling. Arco werkt. Het puntje van z'n tong gaat van de ene hoek naar de nadere. 't Is vreselijk moeilijk om het goed te doen. Z'n mesje krast door het hout en inplaats van gelijke stukjes, vliegen er telkens dikke splinters af. Pffff . . . het is toch nog warm ook vandaag.

Maar als mama komt, dan wil hij haar toch wat goeds laten zien.

Een paar dagen later komt ze. Weer met de auto.

Arco's voet is nog wel een beetje blauw, maar hij kan er best weer op springen en dansen.

En nu is mama daar, zomaar op een morgen. Ze heeft een verrassing. De kinderen mogen allemaal mee naar de stad. In de auto.

„Ha! Fijn! Reuze!”

Ze zouden zo wel in de auto willen stappen, maar moeder is er ook nog. Nee, in hun vakantieplunje kunnen ze niet mee.

En zo komt het, dat Arco in de kamer blijft, alleen met mama.

„Kijk eens!” hij haalt vlug z'n houtsnijplankje uit de kast, „ik kan het al een klein beetje, maar het is vreselijk moeilijk. En hier kunnen ze het zo goed.” Arco denkt meteen aan iets anders. „Ze zijn veel knapper dan ik. Ze weten veel meer.”

„Zo?”

„Ja. Dat dikke boek daar op de kast, dat is de Bijbel. Het staat vol mooie verhalen die echt gebeurd zijn. Zelfs Boni kent ze al en die is toch nog klein. Mama . . . heeft U wel eens van de Bijbel gehoord?”

„O . . . jawel.”

„En van de Here God?”

„Ook!”

„Echt?”

„Ja . . . heus.”

„En van de Here Jezus dan?”

„Ook wel.”

„Oooh . . . en . . . kent u ook die mooie verhalen uit de Bijbel?”

„Ja . . .”

Arco kijkt z'n moeder aan met stralend gezicht. Dat zal hij straks lekker eens vertellen.

„En weet u dan ook dat de Here God alles op aarde heeft gemaakt? Heel mooi en prachtig en dat . . . o ja, dat Hij nu in de Hemel woont en . . . dat Hij ons altijd kan zien en horen en . . . dat wij later ook in de Hemel komen? Maar dan moeten we in Hem gelóven, hè, en Hem liefhebben!”

Mevrouw geeft geen antwoord en Arco zit nog meer te bedenken.

„Dat verhaal van Simson, mama, dát vind ik zo prachtig. Die was sterk, hè? En van Jozef! Die werd toch maar fijn koning. Wist u dat ook?”

„O ja.”

„Maar van de Here Jezus . . . Ze hebben gezegd dat je over Hem altijd eerbiedig moet praten en over de Here God ook. Als je zomaar hun naam zegt, dan vloek je. Dat is zonde, En als je zonde doet, kom je niet in de hemel. Ja, toch wel. Tenmiste, het kán. Als je er weer spijt van hebt. Je moet altijd je best doen om geen verkeerde dingen te doen. En daar moet je dan weer om bidden. Zó, met je ogen dicht en je handen samen. Wist u dat ook?”

„Och jongen, je moet niet zo zeuren.”

„Maar . . . hoe weet u dat dan?” wil hij toch nog weten.

„Nou, van vroeger.”

„O . . . maar waarom hebt u het mij dan nooit verteld?”

„Toemaar, je kunt toch niet alles tegelijk leren?”

„Ja . . .” Arco zit weer te denken en dan opeens kijkt hij z'n moeder recht aan, met grote ogen.

„En als ik nu eens dood was gegaan, net voor de vakantie. Nou, dan

had ik de Here God niet eens gekend en dan had ik niet in de hemel kunnen komen."

Er klinkt gestommel buiten de deur, gelach en gepraat.

Arco houdt z'n mond, maar hij had nog veel meer willen vragen en vertellen.

Daar komen ze binnen. Luci, keurig in haar Zondagse jurk en de Zondagse strikken in haar vlechten.

Rudi en Boni in een schone blouse, een rechte scheiding in hun natte haar en schoongeboende handen.

De kamer is opeens vol rumoer, want drie kinderen staan te trap-pelen van ongeduld. Ze willen meteen wel gaan, maar mevrouw moet eerst nog een kopje koffie drinken. Zó mag ze niet weg van moeder.

Maar de jeugd stormt al naar buiten en weer zien ze zichzelf weerspiegeld in de glanzende lak van de auto. Ze lijken weer net malle kleine gedrochtjes en weer zit daar de strenge chauffeur met de platte pet op.

Gelukkig, Mevrouw komt al gauw en dan rollen ze achterover in de zachte kussens. Klap, de portieren dicht en daar rijden ze al.

„Dag moeder! Dag!”

Ze gaan langs de weg waar ze anders met het wagentje overheen suk-kelen. Nu vliegen ze. Hup! Voor ze tijd hebben naar de bekende plek-jes te kijken zijn ze er al voorbij. Meteen is er weer wat anders te zien.

„Kijk eens, daar! Nee dáár!” Ja en dan is het wéér net te laat.

Ze rijden langs onbekende wegen, langs andere bergen en door andere bossen. Ze komen langs mooie villa's. Er staan er steeds meer en eindelijk zijn de straten er mee vol gebouwd. Nu zijn ze opeens in de stad. Rijen auto's rijden met een vaartje achter en langs elkaar heen; op de troittoirs lopen nog veel meer mensen dan er bij hen Zondags naar de kerk gaan.

„Kijk toch eens! Kijk eens!”

De auto stopt voor een prachtige tuin, waarin allemaal deftige mensen om tafeltjes zitten en achter in die tuin is een heel groot ge-bouw, het hotel waarin Arco woont.

De kinderen, die in het bos zo kunnen ravotten, zijn opeens stil ge-worden. Achter Arco's moeder aan lopen ze over het tegelpad naar de stoep.

„Kom maar mee!” roept Arco en springt met twee treden tegelijk naar boven.

Ja, ze komen wel, Rudi en Luci en Boni, maar ze blijven dicht bij elkaar.

Een deftige meneer in een groen pak, met mooie gouden randjes, doet de glazen deur voor hen open.

„Is dat je vader?” vraagt Boni meteen.

Arco schatert. „Welnee jô, dat is de portier.”

„O!” zegt Boni geschrokken. Hij weet niet precies wat een portier is, maar vol ontzag kijkt hij nog even naar de mooie meneer, die misschien de baas van Arco's vader is.

Ze komen in een prachtige kamer, waar een heel dik kleed ligt en waar reusachtige bloempotten op de vloer staan met planten er in, haast zo groot als bomen. Luci denkt aan moeders planten in de bloembakken buiten. Die zijn toch wel erg klein.

Achter Arco aan gaan ze door weer zo'n glazen deur, waar ook een meneer bij staat om hem open te doen, maar nu durft Boni niet meer te vragen of dat dan Arco's vader is. Maar Rudi moet toch wel even grinneken. Denk je in, dat er thuis ook bij iedere deur zo'n vent stond!

Nu lopen ze in een lange gang, waar ook een dik kleed op de grond ligt. Hier zijn misschien wel veertig deuren.

Arco blijft voor één van die deuren staan en als hij die opendoet, zien ze een ijzeren hek en achter dat hek is een diep, donker gat. Er hangen dikke touwen in, die, als Arco op een knopje drukt, opeens beginnen te bewegen.

Als ze even gewacht hebben, glijdt er zacht een houten kamertje naar beneden. Het houdt vlak voor hen stil en de ijzeren hekken gaan open. „Stap maar in!” zegt Arco en meteen gilt Rudi: „Dat is een lift!”

Boni gaat een pasje achteruit, maar Rudi durft wel en hij stapt het eerst naar binnen, dan Luci en ja, dan komt Boni toch ook maar. Arco gaat er het laatst in en als hij dan weer op een knopje drukt gaan de deuren en het ijzeren hek dicht en staan ze met z'n vieren in dat benauwde kleine kamertje, waarin aan het plafond een geel lampje brandt. En metéén . . . „Hoeeee!” Boni geeft een gil van schrik. Het lijkt net of de grond tegen z'n voeten drukt en er gaat

iets raars door z'n maag. Stijf houdt hij zich aan Rudi vast, maar die zegt heel gewoon: „nu gaan we naar boven.”

„Ja.” Arco knikt. „Zesde verdieping, daar hebben we onze eigen kamers.”

„O,” Rudi kijkt een beetje onthutst, Arco heeft hun maar wat voorgesproken. „Je zei toch dat het hele hotel van je vader is?”

„Ja, maar we wonen niet overal, de andere verdiepingen zijn voor de gasten.”

O ja, dat zal wel zo zijn, maar echt begrijpen doen ze het eigenlijk niet.

Dan . . . met een schokje stopt de lift. Weer krijgen ze zo'n raar gevoel in de maag . . . ze grijpen zich vast aan de muur, maar de ijzeren hekken gaan al open, de deur ook . . . en nu staan ze weer in een gang, maar deze is veel smaller. Ze duwen elkaar toch maar vlug weg uit dat gekke kamertje. Boni kijkt nog even om als de deuren weer dicht gaan. Gelukkig, ze zijn toch niet verongelukt.

Even staat Arco besluitenloos, maar dan schiet hem te binnen dat mama had gezegd dat ze eerst maar wat lekkers moesten eten.

Ze gaan nu een kamer in waar het ook al even prachtig is als beneden in de gang. Als ze naar de ramen gaan, zien ze daar heel in de diepte de straat. De auto's lijken nu heel klein en de mensen zo popperig.

Arco loopt naar een telefoon, die op een klein tafeltje staat. Hij draait aan een schijf, rang, rang . . .

„Hallo Jan!” Arco praat in de toeter, met de andere helft aan z'n oor. „Ja, ik ben er weer . . . ja één middag . . . goed . . . lekkere hè . . . met veel kleuren . . . ja fijn.”

De kinderen staan verbluft. In het dorp is ook wel een telefoon. In het postkantoor en bij de dokter . . . maar zomaar in de kamer . . .!

Arco heeft er geen erg in dat ze het zo wonderlijk vinden.

„Zo, nu krijgen we tenminste wat te snoepen. Mama heeft gezegd dat ik Jan maar moest bellen.”

En dan wordt het net een sprookje. Jan komt, in een prachtig zwart pak, net zo'n mooi als de burgemeester wel eens aan heeft en hij draagt een blad en daarop . . .

Vier glazen schaaltes met ijs in alle kleuren, wit, geel, rood,

bruin . . . o, wat ziet dat er heerlijk uit, vier glazen limonade en dan . . . ook nog een schaal met taartjes.

„Het lijkt hier wel een bruiloft!” zegt Luci. Meteen denkt ze aan Oscar. Was die nu ook maar hier. En vader en moeder . . .

Ineens valt het haar op, dat ze hier zomaar alleen zitten.

„Waar blijft je mama nu, Arco?”

„O!” Arco trekt z'n wenkbrauwen hoog op. „Mama is beneden, in de zaak.”

„En je vader?”

„Nou, papa ook natuurlijk.”

Arco denkt aan het huisje in het bos. Luci haar moeder is er altijd, in de kamer of in de keuken . . . Dat is toch wel gezellig. Hè, dat kan hier nooit.

De anderen vinden het ook raar, dat ze hier zo alleen zijn, maar ze zeggen er verder niets van.

Arco springt overeind. Hij wil, dat z'n vriendjes het hier ook leuk vinden, al is zijn mama er dan niet bij.

„Hier, nemen jullie nu ook een taartje.”

Ja en dan zitten ze daar maar weer te smullen. Telkens een klein hapje en het allermooiste stukje bewaren ze voor het laatst.

„Zullen we nu eens naar mijn speelkamer gaan?” Arco springt weer op, als alle bordjes leeg zijn.

„Ja best! Leuk!” zeggen ze. Maar Boni kijkt met een schuin oogje naar de schaal, waar nog wel tien taartjes op liggen. Arco had toch gezegd, die eten we allemaal op?

Maar als hij eenmaal in Arco's speelkamer is, vergeet hij de taartjes meteen. O, wat is hier veel te zien. Nog meer dan in de winkel in het dorp.

En is dit allemaal van één jongen? Het bestaat haast niet. Toch is het zo. En dan liggen ze met elkaar op de grond. Bij de treintjes, die echt op rails rijden . . . er zijn seinhuisjes bij en een station en wissels en een tunnel. Er is ook een garage, met auto's, zoveel dat ze er lang niet allemaal in kunnen. Ze mogen ook in de kast kijken. Die zit propvol met boeken en dozen.

„We kunnen hier wel een jaar spelen,” zucht Boni, „en dan vervelen we ons nog niet.”

„Nee, zo met elkaar,” zegt Arco, „maar als je er altijd alleen mee

moet spelen . . . Als je samen bent, zoals jullie, nou dan heb je niet eens zoveel speelgoed nodig en je hebt toch plezier."

Ja, dat is wel waar, maar Rudi en Boni denken allebei dat ze hier toch best wat van zouden willen hebben.

Dan hurken ze weer neer bij de treintjes en de auto's, die in grote kringen door de kamer snorren, tot ze schrikken van de bel, die schel door de kamer rinkelt.

Wat nu weer?

Maar Arco weet wel wat het betekent. „Kom maar mee, we gaan eten."

Weer gaan ze de gang door en . . . of het nóóit ophoudt . . . weer komen ze in een andere kamer. Dit is een kleinere, maar in het midden staat een tafel gedekt met 4 stoelen er omheen.

„Zoek maar een plaats hoor!" zegt Arco en gaat zelf naar de telefoon, want hier is ook al een toestel.

„Hallo . . . hier Arco . . . ja, we zijn er . . . goed."

En dan is er weer dat onwennige, van het aan tafel te zitten zonder vader en moeder. Wat is het hier toch eigenlijk raar. Maar Arco vindt dat blijkbaar heel gewoon.

Ze hoeven niet lang te wachten. Daar komt Jan weer. Maar nu met een groot blad met schalen er op. Hij legt op ieder bord een lekker stukje vlees, maar niemand durft te beginnen.

„Nou Arco," zegt Jan dan, „zorg maar dat je gasten goed eten."

„Ja!" Arco zit te dansen op z'n stoel. Hij vindt het toch echt leuk.

Maar dan ziet hij dat de andere drie nog met hun handen samen zitten. O ja, dat is waar ook. Een beetje verlegen ziet hij Jan aan. „We moeten nog even wachten. Zij bidden eerst."

En dan gebeurt er iets wonderlijks. Jan vindt het helemaal niet vreemd. Hij knikt en lacht even. „Ja dat doen wij thuis ook!" zegt hij dan.

Langs de gebogen hoofden heen kijkt Arco naar Jan en hij weet niet, waarom hij opeens zo heel blij is.

De dag is veel te gauw om. Zó is het avond en dan moeten ze weer terug met de auto.

„Wil je wel weer met ons mee?" vraagt Boni aan Arco. Hij zou zelf wel een hele week in dit mooie huis willen blijven en hier spelen.

„O, ik wel,” zegt Arco, „ik vind het fijn daar met z'n allen in het bos en om je vader te helpen met houtrijden en . . . m'n bakje moet toch ook nog af.”

Ja, dat is waar, daar moet Arco z'n moeder mee verrassen, als hij weer voorgoed thuis komt.

In het kleine kamertje gaan ze weer naar beneden en dan lijkt het toch weer of ze even akelig worden in hun maag.

„Nu nog even naar papa!” zegt Arco, als hij de deur van de lift weer sluit.

Ze lopen weer door een andere gang en nu blijft Arco voor een deur staan waar hij aanklopt. Hier is het kantoor en daar mag hij nooit zomaar binnengaan.

In de kamer waar ze nu komen is het heel stil en dat maakt hen meteen weer erg verlegen, want aan een tafel zit Arco's vader en hij schrijft in een heel dik boek. Er staan hele grote stoelen en er branden al lampen, terwijl het buiten toch nog niet eens donker is. Arco's vader kijkt niet op. Hij zegt niets, lacht niet en roept niet „Hallo jongens!” of zoiets, hij blijft doorwerken, tot hij ineens z'n pen neerlegt. Hij schuift het boek weg, zet z'n bril af en kijkt de kinderen één voor één aan.

„Zo, zijn dat nu je vriendjes Arco?”

Meneer lacht en nu lijkt hij opeens heel aardig. „Ik weet het al, de houtsnijders, hè?”

Ze knikken alle drie van ja. Arco zit op de leuning van papa's stoel.

„Zo en jullie kunnen dus van die mooie bakjes maken? Nu dat vind ik heel knap hoor.”

Ze knikken weer en krijgen er alle drie een kleur van.

„Er staat er hier één!” zegt Arco en gaat naar een vensterbank.

Ja, o wat is dat leuk. Daar staat werkelijk een van hun bakjes, die ze van de winter gemaakt hebben en bij Oom Boti en tante Lisa in de wei met bloemen hebben gevuld. Maar nu zijn de bloemen er natuurlijk uit en staat er een ander plantje in.

„Van wie is het?” Rudi gaat op z'n tenen naar Arco toe en ze denken alle drie: „Als het nu maar van mij is.”

Rudi neemt het bakje van Arco over. Hij draait het in z'n handen rond.

„Kijk meneer, daar staat een B, dus Boni heeft het gemaakt. Hij!” en hij wijst naar z’n broertje.

„Zo, heb jij dat gemaakt, kleine baas?”

„Ja meneer.”

Nu wordt het van alle kanten bekeken. Boni krijgt het er gloeiend heet van, want er zitten natuurlijk foutjes in.

Maar die ziet de meneer gelukkig niet. Hij vindt het alleen maar prachtig.

„Knap gedaan hoor!” zegt hij nog eens tegen Boni en dat kan Rudi eigenlijk niet goed uitstaan, want nu lijkt het net een beetje of Boni het alleen maar kan.

Maar gelukkig. Arco helpt hem. „De anderen kunnen het net zo mooi papa!”

En Boni zegt heel eerlijk: „Nog een beetje mooier.”

Ze blijven hier niet lang, want eerst belt de telefoon en moet Arco’s vader daar een hele tijd door spreken en dan wordt er geklopt en komt er een andere meneer binnen.

„Kom maar!” zegt Arco en achter hem aan gaan ze weer door lange gangen, langs zalen, die prachtig verlicht zijn en vol staan met tafeltjes waaromheen mensen zitten. Daar mogen ze nu niet binnen komen, maar Arco neemt hen mee naar een andere zaal, waar nu geen mensen zijn.

En daar, op de tafeltjes, staan ook hun bakjes.

O, wat is dat fijn, dat ze ze nu zelf kunnen zien. Het is precies zoals vader het van de winter heeft verteld, toen ze er aan bezig waren.

Ze moeten even kijken naar de letters en de eerste die ze nemen is weer van Boni. Het lijkt wel of er alleen maar van hem zijn. Rudi en Luci worden er jaloers van, maar gelukkig, ze vinden toch ook een R en een O, maar de L van Luci is er niet bij. Dat is toch wel een beetje jammer voor haar.

Het is al donker als ze eindelijk met de auto naar huis terug gaan.

Maar nu is het óók leuk, want in de stad zijn de straten prachtig verlicht en als ze buiten de stad komen zien ze ook overal lichtjes. Hoog en laag hangen ze, soms met hele rijen tegelijk, tegen de bergen. Maar, hoe verder ze komen, hoe minder er zijn. Af en toe heel

in de verte een heleboel ineens . . . Luci begint zonder erg te zingen, wat haar een por van Rudi bezorgt. „Je weet toch niet of het wel mag van de chauffeur!”

„Best hoor!” zegt Arco en dan doen ze voor de gezelligheid allemaal mee. Dat houdt hen meteen goed wakker, want de slaap begint toch wel een beetje in hun ogen te kriebelen.

„De bergen zijn hoog,” natuurlijk eerst, want daar begint Luci haast altijd mee.

Arco heeft het ook al geleerd en hij zingt het dapper mee:

*De bergen zijn hoog,
Met glinsterende top.
Tot hoog in de hemel,
Daar woont onze God.*

HOOFDSTUK VIII

De reis naar de hemel

Voor ze er aan denken zijn ze alweer op bekende wegen. Daar is de kerk . . . daar de school . . . en daar . . . daar . . .

Waarom rijdt die chauffeur ook zo hard. O, nu staan ze al voor hun eigen huisje.

Wat lijkt het nu klein. Zo alleen in het bos tussen de hoge bomen. En wat is het laag . . .

Maar . . . nog voor ze allemaal zijn uitgestapt, gaat de deur al open. Moeder heeft natuurlijk op de uitkijk gezeten. Luci moet nog even aan de deftige portier bij Arco denken en dan vliegt ze regelrecht in moeders armen.

Ze kwebbelen allemaal door elkaar als de chauffeur weer weg is en ze nog even om de grote tafel zitten.

„Zoveel gangen moeder . . . en een lift . . . en grote kamers . . . en onze bakjes . . .!”

O, en dan moeten ze er haast om lachen, zo klein als het hier is. Ineens merkt Boni dat Arco zo stug en nors kijkt. En Oscar denkt: „Ze hebben zeker ruzie gehad onderweg” en Rudi: „Moet je dat jong nu ineens zien” en Luci: „Het lijkt wel een oorwurm.” Maar vader en moeder denken: „O, Arco is thuis geweest en nu ziet hij opeens hoe klein het hier is en hoe eenvoudig. Nu gaat hij vast naar huis verlangen.”

Zelfs als de taartjes op tafel komen, die ze hebben meegekregen, klaart Arco's gezicht nog niet op. Ze worden er allemaal een beetje stil van, want dat gaat altijd zo als er één ontevreden is. Die bederft altijd ook het plezier van de anderen.

Ze gaan niet eens rumoerig naar bed deze avond, want ze zijn toch wel erg moe en Arco doet zo vervelend. Eigenlijk doet hij niks, maar dat is het nu juist . . .!

Arco zelf gaat ook stilletjes naar bed. Maar hij kan niet slapen, al is het veel later dan anders.

Hij ligt te schoppen en te trappen in z'n bed. Hier kan het. Hier merkt niemand het. Ja, Arco is echt kwaad en ontevreden.

Dat komt, omdat hij aldoor het verschil ziet, tussen hier en thuis.

Maar niet, omdat het hier zo klein is en zo eenvoudig, zoals vader en moeder denken.

Nee, Arco is kwaad omdat hier vader en moeder zo gezellig in de kamer zitten. Omdat hier de moeder al aan de deur stond, toen ze thuiskwamen.

Bij mij nooit! denkt Arco boos en weer geeft hij een trap door het bed.

Mijn papa . . . hij zit altijd achter zijn bureau of hij is ergens in gesprek en mama . . . altijd is ze wel ergens in het grote huis, maar . . . bijna nooit bij mij.

Weer een trap . . . boem . . . „au”!

Hè, nu schopte hij zo hard dat hij z'n teen stootte. Ja maar . . . ze hoeven hier niet te denken dat hij niet van z'n vader en moeder houdt! „Nou en of!” heel veel. Het is alleen maar zo jammer . . .! Arco moet eens even denken waardoor het nu komt . . . ja, het komt alleen door dat grote huis . . .

Het is fijn en niet fijn en hier, in dit kleine huisje . . . nee, veel moois is er niet en ze hebben ook niet veel speelgoed, maar . . . Arco vergeet te trappen, want nu lacht hij zomaar in z'n eentje . . . we hebben tóch altijd plezier.

Dan ligt hij weer een hele poos stil te denken, want dat andere is er óók nog. Dat van de Bijbel en van de Here God. Wéér een trap door het bed, want dit kan Arco nog veel minder uitstaan.

Al woont hij dan in de stad, in een groot huis, o, hij is nog veel dommer dan de kinderen hier . . . ja, dan Boni zelfs. Die weet wel haast alles wat er in de Bijbel staat.

Maar er is een lichtpuntje. Mama weet het wel! Wie weet, als hij het vraagt . . . dat ze er toch ook eens van vertelt.

Kráák . . . Arco gooit zich zo hard om, dat het bed er van kraakt.

Ja, ja, dat kan hij nu wel mooi bedenken, maar wanneer heeft ze tijd? En . . . nee, het was net of mama er toch ook niet veel zin in had.

Maar als hij hier nu weer weg gaat . . . en hij begrijpt er eigenlijk nog niets van . . . ?

Arco mag nog even in z'n pyjama aan tafel komen zitten.

Arco ligt maar te woelen en te denken en opeens moet hij nodig even naar beneden. Hij gooit de dekens van zich af en stapt het bed uit. Heel zachtjes sluipt hij door het huis, maar als hij klaar is, gaat de kamerdeur open.

„Kun je niet slapen?” vraagt moeder.

„Nee,” zegt Arco kort en z'n gezicht staat nog net zo knorrig.

Hij knippert tegen het licht en stapt maar even de kamer binnen. Eigenlijk wel leuk ook, als alles al slaapt.

„Is er iets?” vraagt moeder.

Arco haalt z'n schouders op en geeft geen antwoord. Hij kan toch niet zeggen, dat hij het zo akelig vindt dat papa en mama haast nooit zo gezellig in de kamer zitten.

„Verlang je naar huis?” Moeder denkt nog dat hij het hier niet prettig vindt. Arco schudt van nee en dan schuift vader een stoel bij. Arco mag nog even in z'n pyjama aan tafel komen zitten.

„Jullie hebben wel plezier gehad hè, vandaag? De jongens hebben meer beleefd dan anders in maanden.”

„Ja,” knikt Arco, maar hij is met zijn gedachten heel ergens anders. Hij denkt aan Jan, die ook bidt voor het eten.

En dan vraagt hij het. „Is het nu echt, heel echt waar, wat er in de Bijbel staat van de Here God en van de Here Jezus en van de hemel en al die andere verhalen?”

„Ja jongen, dat is echt, heel echt gebeurd. Vroeger. En de hemel, ja, die is er nog en die zal er altijd zijn.”

Arco kijkt voor zich uit. Hij heeft wel veel gehoord over vreemde landen. In het hotel zijn boeken genoeg daarover, maar de hemel . . .!

Hij lacht en vader en moeder begrijpen er nu niets meer van. Eerst zo'n pruilgezicht . . .

„Mijn papa heeft stapels boeken, met reizen er in over de hele wereld en kaarten er bij hoe je overal moet komen. Dat snap ik wel, je stapt maar in de trein of je auto of een vliegtuig en je komt er. Maar de hemel . . . nee, hoe je daar naar toe moet . . .?”

„Nou kijk eens,” zegt vader, „daarvoor hebben wij nu ook een reisboek. En dat is de Bijbel. Daar staat het in hoe je die reis moet maken. Maar, om die reis te kunnen maken, moet je de Here Jezus liefhebben en in Hem geloven, want Hij alleen kan je er brengen.”

„En als ik het nu niét geloof . . .? Boni zegt . . . dat je dan voor altijd ongelukkig bent . . . en dat wil ik niet.”

„Ja, dat is ook zo, maar kijk eens, Arco, God heeft je misschien wel hier gebracht opdat je van Hem zou horen. Zo heeft God je al een beetje de weg gewezen naar Hem! Je weet er nu immers al wat van en je weet ook al, dat je het allemaal in de Bijbel kunt vinden. Dat de Here Jezus jou gelukkig wil maken nu al en later, ook voor altijd. Ook na dit leven.”

Arco knikt en hij wil toch wel laten horen, dat hij er al wat van weet. „Daarvoor is de Here Jezus aan een kruis gestorven.”

„Ja precies. En toen heeft God Hem weer levend gemaakt en nu is Hij altijd in de hemel en daar wacht Hij op ons! Op jou ook Arco!”

Als Arco weer in bed ligt, hoeft hij niet meer te trappen en zich niet meer met een smak om te draaien.

Hij heeft iets bedacht. Papa heeft zoveel reisboeken, behalve net dat éne. Nou, denkt Arco, als papa jarig is, dan koop ik dat ene boek er nog bij! Ik heb toch een dikke spaarpot. En dan weet papa het ook, van de reis naar de hemel . . .!

HOOFDSTUK IX

Het goud

Het trekwagentje staat weer voor de deur.

Arco sjouwt er juist naar toe met een grote mand aan z'n arm. Hij loopt er scheef van. Maar dat geeft niet. Nog een paar stappen . . . boem . . . daar staat de mand. Hij kwam wel een beetje erg hard neer. Als Arco zich omdraait voelt hij iets zachts tegen z'n gezicht kriebelen en dat zachte duwt hem achterover, zodat hij bovenop het wagentje terecht komt, met z'n benen in de lucht. Zomaar, heel zachtjes gaat het. Hoe hij ook werkt met z'n handen, hij kan dat zachte niet wegduwen, want hij is bedolven onder de dekens die Rudi net naar buiten bracht. Natuurlijk weer zo hoog opgestapeld, dat hij er zelf niet overheen kon kijken.

Even dollen de jongens, maar dat duurt niet lang, want Oscar komt er ook al aan met een vrachtje. „Vooruit! Opzij jullie! Maak eens wat ruimte!”

Zo beginnen er twee feestdagen.

Tien minuten later doet vader de deur van hun huisje op slot en trekken ze er met z'n allen op uit. Naar boven. Naar oom Boti en tante Lisa. Denk je in! Vader neemt twee dagen vrij. Geen houthakken. Geen houtslepen. Alleen maar plezier maken.

„We doen er de hele dag over, hè moeder?” vraagt Boni.

„Ja, pas tegen de avond zijn we boven.”

„Fijn!” Boni stapt stevig door.

Ze gaan nu niet de gewone bergweg. Die is zo open en zonnig. Nee, nu zoveel mogelijk door het bos en een heel eind langs de beek. Misschien . . . misschien komen ze ook nog bij de waterval.

Rudi en Boni lopen even samen.

„We letten nog goed op hè!” fluistert Rudi. „Je weet nooit! De Groene heeft het toch echt gezegd van dat goud.” Nee, ze zijn het nog niet vergeten, maar ze laten zich niet nog eens uitlachen.

Ze praten er met niemand meer over. Ook niet met Arco.

Het is heerlijk koel in het bos deze morgen en zelfs moeder wordt niet moe van het lopen onder de hoge bomen en over het zachte mos.

Na een uurtje zijn ze al bij de beek. Het bos is hier wat meer open en tussen de groene oevers glijdt het water over de stenen en over de bodem en de plantjes die er groeien.

„Daar begrijp ik niets van!” roept Arco. Is dat beetje water maar over van die grote waterval?”

En toch is het zo. Kijk, het water stroomt en dat kun je eigenlijk alleen maar zien doordat het hier en daar een takje of een blaadje meeneemt. Of als het langs de dikke stenen moet, die overal liggen. Dan komen er heel kleine rimpelspoortjes en wat wit schuim, net of het langs de boeg van een heel klein scheepje gaat.

Maar een eind verder is een trapje in de bodem en daar kabbelt het beekje met vrolijke kolkjes overheen.

„Jullie moeten luisteren!” zegt vader. „Met je ogen dicht.”

Ze doen het. Ze zitten allemaal met hun ogen stijf gesloten.

Eerst is het alleen maar stil. Heel stil. Maar dan . . . ja, dan horen ze de beek. Een hoog zilver stemmetje en steeds meer stemmetjes . . . door elkaar. Kwebbel - dekwebbel-dekwebbel-dekwebbel gaat het en vader heeft gelijk, je kunt het het mooiste horen als je je ogen stijf dicht houdt. Dan is het net of je nog al maar meer van die zachte stemmetjes hoort. Door elkaar heen.

Dat is nu het liedje van de beek in het bos.

Maar ze moeten nog eens luisteren. Ook weer met dichte ogen. Naar iets dat heel ver weg is. Eerst lukt het niet. Ze horen alleen maar het gekabbel van het frisse water langs de stenen.

„Ja!” roept Luci dan opeens heel hard. „De waterval! Het dreunt!”

„Ja! stil dan!” roepen ze meteen door elkaar. Want de anderen merken het ook, maar door dat geschreeuw en geroep hoort niemand het meer.

„Gaan we er naar toe?” vraagt Rudi even later, met een blik naar Boni.

„Ik heb eigenlijk niet veel zin!” zegt vader. „Jij ook niet, hè vrouw?”

„Nee!” zegt moeder. „Het is nog zo'n eind om.”

Maar dat jokken ze. En hun ogen lachen. Rudi ziet het best.

„We gaan wel!” schreeuwt hij en dan juichen ze allemaal mee:
„We gaan wel! We gaan wel!”

„Nou, dan moet het maar!” zegt vader weer, net of hij het heel erg vindt. Maar daar meent hij niets van en dat zien ze best ook.

Zo lopen ze wat later langs de beek. Er is niet altijd een pad en het wagentje gaat wel eens van hobbeldebobbel over de stenen, de stronken en door de struiken. De beek gaat er dwars doorheen met steeds meer watervalletjes en het liedje klinkt nog steeds, tot ze het niet meer kunnen horen doordat het wordt overstemd door het dreunen en bruisen van de grote waterval.

Als ze er komen, is er iets vreemds.

Iets heel vreemds.

Tussen de hoge groene varens staan palen in de grond. IJzeren palen.

„Wat moeten die hier nu? En hoe komen ze hier?”

Met hun handen voelen ze er aan en duwen ze er tegen.

„Kijk, aan de overkant staan er ook!”

Niemand die er iets van begrijpt. „Waar kan dat nu voor dienen?”

Ze gaan weer verder. Nu ze van de andere kant komen, gaan ze ook door het bos, waar Boni en Rudi de edelweiss zouden zoeken.

„Weet je het nog?” fluistert Rudi.

„Nou!” Boni kijkt er nog kwaad van.

Verderop zien ze de hut van Oom Boti en tante Lisa. Rudi en Boni hollen samen vooruit. Zij willen er het eerst zijn.

's Avonds zitten ze, toch wel moe, allemaal bij tante Lisa om de tafel.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak, doet de koekoekklok en Boni weet opeens weer wat ze van het voorjaar zei, toen ze hier ook waren om de bloemen te plukken. „En morgen ga-je weer-naar huis. En morgen ga-je-weer-naar huis.”

Hij moet er van binnen even om lachen. Het is nu immers precies eender? Morgen gaan ze toch ook weer naar huis? O, wat zegt de koekoek het weer duidelijk. En morgen ga . . .

Grappig. Hij hoort dat alleen. Of . . .? Boni kijkt de kring eens rond. Misschien zegt de tik-tak tegen iedereen wel iets anders! Dat kan best!

Hij schrikt op als plotseling het deurtje openvliegt en het vogeltje dat er uit wipt, heel hard „koe-koek” door de kamer roept.

Arco staat voor het raam. Hij kijkt naar de bergen. Heel in de verte ziet hij de hoogste met de glinsterende top. Het wit heeft nu een rose waas door de zon, die ondergaat.

Vader en Oom Boti roken een pijp en na een lange haal vraagt vader: „zeg Boti, wat voeren ze toch uit bij de waterval? Er staan daar van die ijzeren palen . . . ?”

„Er komt industrie” zegt oom Boti. „En daarvoor hebben ze de kracht van de waterval nodig.”

De kinderen horen het, maar er echt naar luisteren doen ze niet. Wat weten zij nu van industrie? En . . . ze hebben ook wel een beetje slaap gekregen van de lange, vermoeiende dag. Maar ineens gaan de ogen van Rudi en Boni tegelijk wijd open. Zonder er naar te luisteren, horen ze toch dat de Groene er schatrijk van zal worden. „Er zit voor hem een goudmijntje in!” zegt oom Boti.

Ja, dat zegt oom Boti. Een goudmijntje . . . !

Rudi springt overeind. „Ziet u nu wel! Tóch goud!”

„Ziet u nou?” valt Boni hem bij. „We hadden toch gelijk!”

Maar ze krijgen geen antwoord, want vader en moeder beginnen heel hard te lachen en oom Boti en tante Lisa en Oscar ook, want die begrijpen het ook wel.

Ze schateren het uit. Oom Boti slaat telkens op z'n knieën en vader schudt maar steeds z'n hoofd en moeder rollen de tranen over de wangen, zo hard moet ze lachen.

„Maar kinderen toch . . . kinderen!”

Rudi en Boni worden kwaad, omdat ze niet weten waarom ze nu uitgelachen worden. Nu, nu het toch waar is.

„Ja,” hikt vader, „ze hebben nog gelijk ook! Goud! Echt goud! O, die jongens!”

„We hadden het toen toch maar lekker goed gehoord hè!” zegt Rudi, „van dat goud!”

„Ja! O ja!” lachen ze weer.

En hoe harder ze lachen, hoe bozer Rudi en Boni worden en dan moeten de anderen nog meer lachen.

„Scheiden jullie toch uit!” stampvoet Rudi. „Toen geloofden jullie het niet en nu wel, nou dan is er toch niets te lachen?”

En dan wordt Rudi ook nog kwaad op zichzelf, want vader vertelt hem hoe de vork in de steel zit. „Er zit geen écht goud in het water, niet zo dat je het maar op kunt rapen, maar ze bedoelen het geld dat de Groene er aan zal gaan verdienen.”

„O!” pruilt Rudi en hij kijkt naar moeder die met een zakdoek haar tranen afveegt.

Gelukkig, nu vader dat verteld heeft, houden ze eindelijk op met lachen.

Oom Boti gaat alweer ergens anders over praten. Maar vader . . . Hij kijkt onder het luisteren telkens naar z'n twee jongens, die nog steeds zulke zwarte gezichten hebben. En in zijn ogen twinkelt een lachje. De jongens kijken weer naar elkaar en ze trekken een scheef gezicht. Dat betekent: straks, dan zullen we het er samen nog wel eens over hebben.

Tante Lisa krijgt genoeg van het gepraat.

„Hoor eens . . . het wordt al laat. Jullie moeten naar bed. Dus . . . laten we eerst nog maar wat zingen. Dat vind ik zo fijn.”

Ja, dat willen ze allemaal wel. En Arco geniet dubbel, want ze zingen de versjes die hij ook al een beetje kent. Heel zachtjes doet hij mee en hij luistert meteen naar de donkere stem van oom Boti en de hoge, lichte stem van tante Lisa.

„Op bergen en in dalen, ja overal is God,” kan Arco al helemaal meezingen. Dat is prettig. En als er een onbekend vers aan de beurt is, nou, dat hindert ook al niet, dan neuriet hij maar wat mee. Maar gezellig is het in ieder geval.

Tot opeens de koekoek weer uit het kastje springt. Koekoek-koekoek, klinkt brutaal dat stemmetje door alles heen.

Moeder kijkt op. Ze schrikt ervan dat het al zo laat is en staat meteen overeind. Ze strijkt haar japon glad en kijkt dan het kringetje rond. Ze knikt eens naar vader en zodra het liedje uit is, zegt ze: „Zo, en nu is het tijd. Naar bed!”

Rudi en Boni vinden het deze keer niet erg. Ze zijn het eerst uitgekleeft en onder de dekens smoezen ze samen over het goud. „We hadden het lekker toch goed gehoord, hè! Nu moeten ze ons wel geloven!”

Arco ligt stil in bed. Hè, wat doen die jongens nu opeens vervelend. Maar vader komt nog even bij hem staan.

„Vond je het een prettige dag, Arco?”

„Nou fijn!” Hij is Rudi en Boni al vergeten.

„Vooral vanavond . . . Dat zou ik altijd wel willen. Zo met elkaar zingen.”

HOOFDSTUK X

Het mooiste raadseltje

Ze zijn weer thuis en Arco's bakje is op tijd klaargekomen.

Het was moeilijk. Alle stukjes zijn ook lang niet even diep en gelijk uitgesneden.

Maar het ziet er toch mooi uit en nu staat het, met frisse roosjes er in, keurig ingepakt naast z'n koffer.

Van binnen is het een beetje raar bij hem. Want . . . hij vindt het jammer om weg te gaan en . . . tóch ook fijn, om straks weer thuis te komen. Maar . . . hij zal zijn vriendjes daar wel missen en het bos! Ja, alles hier . . .!

Gelukkig maar dat de school weer begint en dat Jan er is, want met Jan wil hij eens praten over de Here Jezus. Het is fijn, dat hij ontdekt heeft, dat die er ook iets van weet. En misschien praat hij er met moeder ook wel eens over, en met vader als die eens veel tijd heeft. Als hij dat boek krijgt op z'n verjaardag misschien . . .

Ze staan allemaal te zwaaien en te zwaaien als eindelijk de auto met Arco wegrijdt. Het pak is heel voorzichtig op de achterbank gezet. Arco zit voorin, naast de chauffeur.

En nu krijgt Boni toch ook een naar gevoel van binnen en Rudi en Luci ook een beetje, maar ze weten het niet van elkaar. Nee, daar praten ze niet over. Dat lijkt zo kinderachtig. Ze lachen maar hard, dan merk je er het minst van.

Maar wat is het leeg en stil als de auto in het bos verdwijnt en Arco echt weg is.

Rudi en Boni weten opeens niet meer wat ze moeten doen. Met z'n tweeën spelen lijkt nu zo saai. Rudi slentert een beetje om het huis en Boni is binnen.

In de keuken is moeder bezig met het eten. Boni gaat er maar eens kijken. Hij denkt aan die morgen, voor Arco kwam. Toen was moeder ook in de keuken. Heel vroeg. Ze waren er samen en zij bakte zo'n lekkere taart.

En nu weet Boni ook weer waar ze het toen over hadden.

Ja, het komt door die taart, dat hij daar nu aan moet denken.

„Moeder . . . zou Arco nu . . . hij weet het nu, hè?”

„Arco? Wat?” Moeder roert juist in de pan. Even kijkt ze naar Boni, maar dan heeft ze haar aandacht weer bij het eten.

„Nou . . . ik bedoel . . . van toen, 's morgens . . . bij de taart.”

„Bij de taart?”

„Ja . . . u weet toch wel . . . van de Here Jezus.”

„O . . . ja . . .!”

Nu vergeet moeder het eten toch even.

„Ja jongen, dat weet Arco nu en daar is moeder zo blij om.”

„Als hij het nu maar kan onthouden, hè?”

„Ja . . .”

Ze weten niet dat Jan er is in dat grote hotel en dat de Here Jezus er dus al voor heeft gezorgd, dat er iemand is met wie Arco over Hem kan praten.

Nu lijkt het wel of er geen eten meer bestaat.

Moeder gaat even op de stoel zitten. Ze trekt Boni naar zich toe.

„Hoor eens. Dit is nu juist zo moeilijk voor Arco. Z'n vader en moeder vertellen hem niet van de Here Jezus en op school hoort hij er ook niet van.”

„Ziet u wel, dan vergeet hij het!”

„Nee, dat hoeft niet hoor! De Here God kan hem er zelf bij helpen. Hij weet toch wel wegen om Arco te vinden. En wie moeten daar ook aan meewerken?”

Boni haalt z'n schouders op.

„Nu, denk eens goed na?”

„Ja, dan weet Boni het toch. Er komt een lach op z'n gezicht, en z'n ogen stralen. Hij moet even aan de raadseltjes denken die ze altijd zelf maken. Dit is dan wel het mooiste raadseltje.

„Wij moeder! Wij kunnen voor Arco bidden!”

„Juist!”

Meteen gaat het „sssst” in de pan.

Moeder vliegt overeind en duwt Boni opzij. In witte stroompjes loopt de pap over de rand. En . . . moeder moppert niet. Nee, déze keer niet. Omdat ze blij is. Zo héél erg blij. Om Arco . . . Maar ook om Boni.

	Blz.
I. Goud?	7
II. Arco weet het niet	15
III. Waarom doen ze dat?	25
IV. Dat gaat verkeerd	32
V. Vader vertelt	40
VI. Op zoek	46
VII. Jan weet het ook	69
VIII. De reis naar de hemel	80
IX. Het goud	85
X. Het mooiste raadseltje	91